

Hồi 36

Vuốt râu hùm vờn mặt rồng

Đ

ồng Tiểu cất giọng nhẹ khàn nói với Minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ không quá nóng vội chờ tiểu sinh chứ?

- Bồn nhân không nóng, nhưng lạ một điều là tại sao người có lá gan lớn như vậy. Hình như người không biết phân biệt chỗ nào của Hắc đạo, chỗ nào của Bạch đạo. Và cũng chẳng biết sống chết. Bồn nhân tưởng đâu người là kẻ có võ công tối thượng, không còn ai là đối thủ nên muốn làm gì thì làm.

Đồng Tiểu quệt mũi đáp lời:

- Nếu nói về võ công thì tiểu sinh chẳng thế nào bì với Thượng tôn minh chủ. Minh chủ chỉ cần phỉ tay một cái thì tiểu sinh tan mạng ngay lập tức. Thậm chí Minh chủ chẳng cần phải phỉ tay, mà chỉ xịt ra một cái tiểu sinh cũng bò lẩn bò lốc, thậm chí không đứng lên nổi.

Đôi chân mày của Chung Hảo Kiệt chau lại. Lão cười khẩy rồi nói:

- Tiểu tử nói cái gì bồn nhân chẳng hiểu nổi. Thế nào là "xịt" ra một cái.

Đồng Tiểu gãi đầu, ôn nhu đáp:

- Ý của tiểu sinh là nói Minh chủ chỉ cần chưởng tiểu sinh là tiểu sinh mạng vong.

- Thế sao người vẫn ngang nhiên đến tổng đàn võ lâm.

Đồng Tiểu ôm quyền, mỉm cười nói:

- Tiểu sinh nghĩ đi nghĩ lại rồi. Chỉ có tổng đàn võ lâm là chỗ an toàn nhất để trao bức mật thư của Thập Tứ Lang cho Minh chủ. Tiểu sinh đến bằng phong thái của giới Bạch đạo, quang minh chính đại, chẳng lẽ lại bị xử bằng lối thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Còn nếu như tiểu sinh cho chết ở đây bởi tuyệt công của Minh chủ, thì không biết Minh chủ sẽ nói sao với quần hùng Bạch đạo.

Chàng chắc lưỡi:

- Ngoài mặt thiên hạ tất nhiên vẫn khép nép trước uy phong của Minh chủ nữa. Họ sẽ nói Minh chủ thị vào võ công tối thượng mà bức hiếp một gã tiểu tử võ công xoàng xĩnh chẳng đáng để cho Minh chủ ra tay chút nào. Thứ hai không chừng thiên hạ lại cho Minh chủ là kẻ tiểu nhân, bỉ ổi, không biết lễ nghi, lấy đạo chính thống tiếp tiểu sinh khi người được lợi mà vẫn có ác tâm. Còn nhiều chuyện người ta đồn đãi lắm. Tiểu sinh biết chắc Minh chủ nghe chẳng lọt lỗ tai chút nào.

Hảo Kiệt khoát tay:

- Tiểu tử, người nói như thế đủ rồi.

- Minh chủ không muốn tiểu sinh nói ư?

- Lời nói của người ta chẳng nghe lọt lỗ tai chút nào.

- Vậy sao Minh chủ không lấy lễ thượng khách đãi tiểu sinh để được lời hay ý tốt trong giới võ lâm giang hồ.

- Một Minh chủ bạch đạo lại lấy lễ thượng khách đãi ngộ một gã tiểu tử Hắc đạo sao?

- Hê... Tiểu sinh có phân nửa Hắc đạo, phân nửa Bạch đạo. Minh chủ quên rồi sao? Chính miệng Minh chủ cho tiểu sinh được vào giới Bạch đạo mà.

Chung Hảo Kiệt thở hắt ra một tiếng.

Đồng Tiểu mỉm cười.

Mặt của Hảo Kiệt nhủn lại khi phải tiếp nhận nụ cười mỉm của Đồng Tiểu.

Lão miễn cưỡng nói:

- Được, bốn nhân sẽ lấy lễ thượng khách đãi người.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích sự độ lượng của Thượng tôn minh chủ. Phàm những ai có chức vị cao trọng như Minh chủ phải có lòng khoan dung độ lượng mới khiến kẻ bề dưới tâm phục, khẩu phục. Bằng như không có sự độ lượng bao dung mà giữ chức vụ cao trong võ lâm thì chỉ khiến người ta sợ hãi bề mặt, còn bên trong thế nào họ cũng chửi cha, chửi mẹ người đó à.

Mặt Hảo Kiệt sa sầm:

- Người...

Đồng Tiểu vồn vã nói:

- Tiểu sinh không dám thất lễ với Minh chủ. Quả thật tiểu sinh không dám. Chỉ tại vì tiểu sinh sống với Hắc đạo nô nhân, quen miệng mà thốt ra những lời khó nghe thôi.

Hừ nhạt một tiếng, Hảo Kiệt nghiêm trang nói:

- Tiểu tử cũng là bậc hậu sinh. Ta nghĩ người nên biết dùng ngôn từ để đối đáp với ta.

- Tiểu sinh sẽ nhớ lời dạy của Minh chủ.

Lườm Đồng Tiểu, Chung Hảo Kiệt mới vỗ tay một tiếng.

Bốn ả cung nữ bước vào đại sảnh đường. Lão phán lệnh:

- Bày đại yến thết đãi Đồng công tử.

Lệnh được phán ra, ngay lập tức đại yến được bày ra ngay trong đại sảnh. Đồng Tiểu nhìn bàn đại yến với tất cả những món cao lương mỹ vị tỏa mùi thơm.

Chàng chấp tay đi quanh bàn đại yến như thể muốn dùng mắt thẩm chứng những món ăn ngon được bày trên bàn. Vừa đi Đồng Tiểu vừa nói:

- Có như thế chứ! Tiểu sinh biết thế nào Minh chủ cũng bày đại yến đãi tiểu sinh. Thập Tứ Lang kiếm chủ được Minh chủ tiếp bằng lễ thượng khách thì tiểu sinh cũng phải được như vậy. Dù sao tiểu sinh cũng đã rửa được nhục cho giới võ lâm Bạch đạo, bắt Thập Tứ Lang phọt ra quần mà.

Chàng ngồi xuống bàn đại yến.

Nhìn lên Chung Hảo Kiệt, Đồng Tiểu nói:

- Minh chủ không ngồi chung bàn với tiểu sinh à?

- Tiểu tử cứ tự nhiên dùng.

- Gia chủ không tiếp khách thì sao gọi là lễ thượng khách được. Nếu Minh chủ không dùng với tiểu sinh thì e rằng tất cả những món ngon này lẫn hảo tửu đã bị tẩm độc.

Đồng Tiểu ôm quyền, ôn nhu nói:

- Tiểu sinh nghe nói bọn Hắc đạo dùng thủ đoạn độc công là chính, nếu như tiểu sinh lỡ trúng độc ở đây không biết tòa tổng đàn võ lâm này là của Hắc đạo hay Bạch đạo. Và tôn giá...

- Tiểu tử, người khéo nói lắm. Và đủ ngôn từ để nói. Nhưng người có biết chính cái miệng người đã hại người đó.

Đồng Tiểu giả lả cười, rồi nói:

- Không phải riêng tiểu sinh khổ vì cái miệng của mình đâu, mà bất cứ ai sinh ra trên đời này cũng đều khổ vì cái miệng của mình hết.

Chàng quệt mũi, chặc lưỡi rồi nói:

- Tiểu sinh nói ra điều đó, Minh chủ sẽ cho tiểu sinh là kẻ hồ đồ, ngơ ngẩn, nhưng nếu chỉ cần Minh chủ xét kỹ một chút tất sẽ nhận ra lời nói của tiểu sinh rất thâm thúy à.

Chàng vỗ vào miệng mình rồi nói tiếp:

- Người ta chỉ có một cái miệng thôi mà nhét mãi vẫn không đầy. Thậm chí thiên hạ tranh giành quyền lợi, kim lượng cũng cốt chỉ phục vụ cho cái miệng mình. Bởi thế mới có những kẻ vì cái miệng quá mà bị bội thực, chết không kịp ngáp.

Hảo Kiệt nghe những lời này của Đồng Tiểu, chỉ còn biết lắc đầu:

- Đủ rồi.

Y miễn cưỡng ngồi vào bàn đối diện với Đồng Tiểu. Đồng Tiểu bưng tịn rượu toan chốc ra chén thì Hảo Kiệt cản lại:

- Không cần, bổn nhân tự rót cho mình.

- Minh chủ khó quá! Không cho tiểu sinh làm phạm hậu bối của mình, hay Minh chủ sợ trong móng tay của tiểu sinh có độc công.

- Bổn nhân tự chốc rượu được.

- Minh chủ không thích, tiểu sinh cũng không ép. Ngại lắm, sợ Minh chủ cho tiểu sinh là người bợ đỡ. Thấy người ta là đương kim võ lâm minh chủ rồi giở trò hạ nhân nịnh hót đặng kiếm chút tài lộc. Mà cũng có sao đâu, ai mà chẳng muốn người khác bợ đỡ nịnh hót mình.

Chàng ngoáy lỗ tai:

- Những lời nói đó khiến cho người ta thích thú vô cùng.

Hảo Kiệt buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Đồng Tiểu, người đến đây để trao cho bổn nhân bức thư của Thập Tứ Lang hay để bổn cốt bổn nhân. Người nói cho bổn nhân biết.

Đồng Tiểu ôm quyền từ tốn nói:

- Minh chủ thừa biết tiểu sinh đến trao bức thư của Thập Tứ Lang cho Minh chủ.

- Vậy hãy trao nó cho ta.
- Tất nhiên rồi, nhưng tiểu sinh muốn thỉnh giáo Thượng tôn minh chủ vài điều trước khi trao bức thư đó.

- Tiểu tử muốn hỏi gì bốn nhân.
- Thứ nhất đó là chuyện xảy ra tại ả Nhạn Môn, thứ hai tiểu sinh muốn biết bào huynh của mình đang ở đâu. Minh chủ đã làm gì bào huynh của tiểu sinh.

Hảo Kiệt từ từ đứng lên.

Đồng Tiểu không màng đến thái độ của y, mà bưng bình rượu chúc ra chén của mình.

Hảo Kiệt nói:

- Tiểu tử đã suy nghĩ chưa mà mới ta câu hỏi đó.
- Nếu không suy nghĩ thì tiểu sinh không tìm đến tổng đàn võ lâm thỉnh thị cao kiến của Minh chủ. Tiểu sinh nghĩ Minh chủ biết tất cả mọi chuyện năm xưa, khi tóc tiểu sinh còn để chỏm.

Cười khẩy một tiếng, Chung Hảo Kiệt nói:

- Tại sao người muốn biết chuyện đó?
- Tiểu sinh muốn biết thân phận của mình đó mà. Biết đâu chừng Thượng tôn minh chủ là thúc thúc của tiểu sinh và Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân là bào huynh. Nếu đúng như tiểu sinh đoán thì xem như tiểu sinh cũng có vai vế trong giang hồ đó chứ. Chỉ cần biết đúng như vậy, tiểu sinh đã có thể võ ngực xưng... "thúc thúc của ta là võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt, bào huynh của ta là Ngọc diện tử sát, ai dám làm gì ta à". Chỉ cần nghe tiểu sinh thốt ra câu nói đó thôi, mấy cái gã càn rỡ thường hay bức hiếp tiểu sinh sẽ tái mặt, cụp mắt chẳng dám mạo phạm đến tiểu sinh nữa.

- Vậy bốn nhân hỏi tiểu sinh tin vào bốn nhân không?
- Lời nói của Minh chủ là lời nói của bậc trưởng thượng trong võ lâm, không tin thì tin vào ai bây giờ?

Hảo Kiệt vuốt râu rồi nói:

- Tiểu tử, người nghĩ như thế thì tốt lắm. Người đến đây trao cho bốn nhân bức thư của Thập Tứ Lang, xem như đã hoàn thành cuộc trao đổi trước đây giữa ta và người. Đúng không?

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Minh chủ nói rất đúng à. Minh chủ không giống như cái lão Thục Tùng Nhẫn ôn dịch. Nói một đường làm một nẻo.

- Bốn nhân luôn giữ chữ tín của mình. Nếu người đã tin bốn nhân, bốn nhân và tiểu tử làm một cuộc trao đổi nữa. Nhưng không biết người có đủ dũng lược không?

- Nếu không có tí chút liều mạng, không sợ chết thì tiểu sinh không dám vác cái mặt đến trao thư cho Minh chủ ngay tại võ lâm tổng đàn. Chẳng lẽ tiểu sinh lại tự leo mình lên thốt chờ đao hạ xuống à?

Hảo Kiệt gật đầu:

- Rất chí khí.
- Đa tạ lời khen của Minh chủ.
- Bốn nhân sẽ cho người một cơ hội để biết tường tận mọi việc trong dĩ vãng.

Chung Hảo Kiệt vỗ tay hai tiếng.

Một gã đại hán cầm khoai đao bước vào. Y có bộ mặt lạnh như tiền. Chỉ nhìn qua đã nhận ngay sát thân toát ra từ bộ mặt băng giá đó.

Hảo Kiệt vuốt râu nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu tử, bốn nhân cho người biết y là ai nhé. Y là Sát thủ lãnh diện vô tâm. Người đã từng thắng Thập Tứ Lang, nếu như hôm nay người thắng được gã, những gì người muốn biết bốn nhân sẽ nói với người.

Đồng Tiểu gượng cười nhìn Chung Hảo Kiệt, nói:

- Thượng tôn minh chủ không quá à.

Đôi chân mày Hảo Kiệt nhíu lại:

- Người nói vậy có ý gì?

- Đây là cái mẹo "Tà đao sát nhân". Nếu như tiểu sinh chết bởi đao của vị đại ca này thì Minh chủ chẳng mang tiếng gì cả, tự tiểu sinh đi tìm cái chết mà. Minh chủ thừa biết tiểu sinh võ công như bọ ngựa võ sơn đông, bán cao hoàn tán, làm sao là đối thủ của Lãnh diện vô tâm được.

- Vậy người hãy rút lại câu hỏi của mình.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Tiểu sinh không muốn rút lại những câu hỏi của mình, thế mới khốn chứ.

Chung Hảo Kiệt nhún vai:

- Thế người sẽ làm gì để ta trả lời câu hỏi của người?

Đồng Tiểu quệt mũi rồi lòn tay vào ngực áo lấy bức thư đặt lên bàn:

- Thư của Thập Tứ Lang đây. Tiểu sinh mạn phép trao lại cho Minh chủ.

Chàng trịnh trọng dâng bức thư bằng hai tay.

Chung Hảo Kiệt đón lấy bức thư. Lão vừa đón bức thư vừa nói:

- Bây giờ thì tiểu tử đã biết chỗ nào là đất sống, chỗ nào là đất chết rồi à?

- Tiểu sinh nhờ Minh chủ chỉ giáo mới nhận ra điều đó. Tiểu sinh mạn phép Minh chủ cho tiểu sinh hỏi vị đại ca Lãnh diện vô tâm một vài câu được không ạ?

- Người cứ hỏi.

Đồng Tiểu đứng lên nhìn lại gã đao thủ sát nhân lãnh diện vô tâm. Bộ mặt lạnh như tiền của gã đập vào mắt chàng.

Nặng nụ cười giả lả, Đồng Tiểu hỏi:

- Đại ca có đúng với cái tên Lãnh diện vô tâm không?

Y buông một câu cộc lốc:

- Kim Chấn này luôn tự thị vào ngoại danh mà Minh chủ ban cho.

- Đúng rồi, thảo nào bộ mặt của đại ca cứ đăm đăm như người ta đang bị mắc vậy.

- Người nói gì ta không hiểu?

- Tại hạ biết nói sao cho đại ca hiểu nhỉ. Ý của tại hạ là những người bị thổ tả không đúng lúc cũng có bộ mặt như đại ca. Còn sát thủ Lãnh diện vô tâm không thể có bộ mặt như đại ca được.

Hai hàm răng của Lãnh diện vô tâm Kim Chấn nghiến lại, phát ra âm thanh ken két như gã đang nghiến một khúc xương trong miệng. Gã gằn giọng nói:

- Người muốn thử đao của ta chứ?

- Thập Tứ Lang tôn giá thì tại hạ có thử qua kiếm của y rồi. Y đúng là một kiếm thủ sát nhân, nhưng không biết đại ca có giống như Thập Tứ Lang không? Nếu đại ca muốn tại hạ thử đao của đại ca thì hãy cho tại hạ xem qua ngọn khoái đao của đại ca trước đã.

- Sao người muốn xem đao của ta?

- Sát thủ như đại ca dụng đao giết người thì đao phải bén lắm. Nhưng tại hạ ngờ ngờ nó không được bén cho lắm, nên muốn nhìn qua. Nếu như đại ca có thanh đao tốt, chém sắt như chém bùn thì mới đúng là sát thủ lãnh diện vô tâm.

Đồng Tiểu lắc đầu, từ tốn nói:

- Bằng như đao của đại ca chỉ dụng để bổ củi thì tại hạ đành phải thối thác không thể giao thủ với đại ca được.

Chàng nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ đồng ý với tiểu sinh chứ?

- Tiểu tử sợ cái danh của người vừa mới hạ được Thập Tứ Lang sớm lụi tàn trong tay Kim Chấn.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh chưa bộc bạch ý của mình, Minh chủ đã nói dùm tiểu sinh. Trên đời này ngoài song đường sinh ra tiểu sinh, chỉ còn có mỗi một mình Thượng tôn minh chủ là hiểu tiểu sinh. Tiểu sinh vô cùng cảm kích... cảm kích...

Chung Hảo Kiệt nhìn lại Kim Chấn:

- Hãy cho Đồng công tử xem qua đao của người.

- Tuân lệnh Minh chủ.

Đồng Tiểu chỏi tay lên bàn, hơi chồm đến trước:

- Minh chủ có ý lấy mạng tiểu sinh thật à?

- Lần thứ hai bốn nhân muốn chứng kiến người vượt vũ môn. Lần trước người có thời gian lập kế, lần này chính người bước qua vũ môn chứ không nhờ ai khác.

Lão vuốt râu nói tiếp:

- Mẫu Đơn Chi Hoa không có ở đây giúp người đâu. Ắ muốn giúp cũng không có đủ thời gian để giúp người.

- Nói như Minh chủ thì tiểu sinh chết chắc rồi. Xem như bít đường sinh lộ.

Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nhìn Kim Chấn:

- Đao của đại ca bén chứ?

- Đủ bén chặt đứt đầu người.

- Nếu nó bén thì chỉ một đao là đứt thôi, còn như không bén thì đau lắm. Tại hạ phải xem qua mới được.

Nói rồi Đồng Tiếu rời bàn đại yến bước đến trước mặt Kim Chấn. Chàng đặt ngón tay vào lưỡi khoái đao, từ từ vuốt dọc lên đốc đao. Đồng Tiếu chắc lưỡi nói:

- Đại ca rèn đao ở đâu mà tốt quá vậy.

Kim Chấn gằn giọng đáp lời:

- Người xuống...

Y chưa kịp nói hết câu thì hữu thủ của Đồng Tiếu cũng thộp vào hõm cổ tay đao của gã. Bằng một bộ pháp thần ky giống như Băng Phương Vũ, chàng lách bước, lòng người qua khỏi mặt đất, rồi nện lưng xuống sàn đại sảnh.

- Huych...

Kim Chấn buông ngọn khoái đao, buột miệng thốt:

- Ối...

Gã chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị Đồng Tiếu điểm vào tĩnh huyết nằm đờ ra dưới sàn gạch.

Đồng Tiếu nhảy đồng lên, quay ngoắc lại phía Chung Hảo Kiệt:

- Tiểu sinh đã vượt vũ môn bằng tay mình, Minh chủ không được nuốt lời đó.

Sắc diện Chung Hảo Kiệt đỏ rần. Lão vừa thẹn vừa tức giận. Lão rít giọng nói:

- Đúng là lũ vô dụng.

Một ánh chớp bạc vụt thoát ra khỏi ống tay áo của Chung Hảo Kiệt. Ánh chớp đó khiến cho Đồng Tiếu lóa mắt, giật bắn cả người. Khi chàng lấy lại được thần tình thì ánh chớp cũng không còn nhưng thủ cấp của Lãnh diện vô tâm Kim Chấn đã bị lìa khỏi cổ lặn lông lốc.

Sát chiêu của Chung Hảo Kiệt thi triển ra khiến Đồng Tiếu bất thần cả người. Tim chàng đập còn hơn trống trận và theo bản năng vô thức đưa tay sờ cổ mình.

Chàng tò mò nhìn lại tay của Chung Hảo Kiệt nhưng chẳng thấy chiếc binh khí nào. Đồng Tiếu nhớ lại cái chết của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, mà hai cánh môi khô hẳn lại với vị đắng như có mật trào ra miệng chàng.

Đồng Tiếu cứ nhìn Chung Hảo Kiệt một lúc rồi nói:

- Tiểu sinh không dám hỏi nữa... Không dám hỏi nữa...

Hảo Kiệt lắc đầu:

- Tiểu tử đã hỏi và đã vượt vũ môn, bốn nhân phải trả lời cho người để người không tò mò nữa. Nhưng khi người nghe câu trả lời của bốn nhân rồi thì người sẽ không còn chỗ đứng trên cõi Trung Nguyên.

Lời nói này của Chung Hảo Kiệt càng khiến cho Đồng Tiếu hồi hộp hơn. Chàng có cảm tưởng đó là phán ngôn của tử thân, của diêm chúa ban cho mình.

Chung Hảo Kiệt từ từ đứng lên nói:

- Đồng tiểu tử, người biết quá nhiều. Chính vì người biết quá nhiều mà ta phải đặt người vào tử lộ. Bốn nhân phải thừa nhận người là một tiểu tử có trí thông minh. Nhưng sự thông minh của người chỉ đặt người vào chỗ chết.

- Minh chủ không lấy mạng tiểu sinh trong lúc này chứ?

- Người đã vượt vũ môn lần thứ hai, tất bốn tọa cho người rời khỏi đây.

Đồng Tiểu thở dài, ôm quyền:

- Tiểu sinh đa tạ lòng độ lượng của Minh chủ.

- Đừng nhắc với ta hai chữ độ lượng và vị tha. Hãy nghe ta nói đây.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Chung Hảo Kiệt gầm giọng nói:

- Bào huynh của người đúng là Dương Thiệu Ân. Còn kẻ đặt bẫy buột cha mẹ người phải nhảy xuống vực thẳm trên ải Nhân Môn chính là bốn nhân.

Đồng Tiểu chau mày nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Một mình Minh chủ chẳng thể làm gì được phụ thân của tiểu sinh. Bởi tiểu sinh nghe nói võ công của phụ thân cao thâm hơn Minh chủ rất nhiều.

- Bốn nhân không phủ nhận. Nhưng một khi trong tay bốn nhân có Thánh cô tiên tử Hà Tịnh Cơ thì giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh phải trao lại "Huyết thủ Lệnh" cho bốn nhân. Tất cả những gì người tò mò muốn biết, bốn nhân đã nói cho người biết. Tiểu tử đã có thể rời tổng đàn võ lâm của bốn nhân được rồi chứ.

Đồng Tiểu nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Tiểu sinh mạn phép hỏi Minh chủ một câu được không?

- Người cứ hỏi

- Minh chủ có cảm nhận sự áy náy khi hành sự không?

Hảo Kiệt phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Vị độc bất trượng phu

Đồng Tiểu nghe lão nói mà cảm nhận ngực mình đau nhói một cái khiến phải nhăn mặt lại.

Chàng ôm quyền xá:

- Tiểu sinh cáo từ.

- Tiểu tử cố mà giữ lấy mạng mình.

Gượng nặn nụ cười, Đồng Tiểu ôn nhu nói:

- Tiểu sinh cố giữ mạng mình để vượt qua vũ môn lần thứ ba. Nhưng hôm nay Minh chủ lấy mạng tiểu sinh thì Minh chủ tự hủy hoại danh phận mình.

- Tiểu tử dựa vào đâu mà thốt ra câu nói đó.

- Minh chủ thừa nhận tiểu sinh là kẻ thông minh, tất tiểu sinh đến đây chuẩn bị trước cho mình một con đường để đi ra. Cho dù Minh chủ không muốn cũng phải chấp nhận để một đường sinh lộ cho tiểu sinh.

- Nói cho bốn nhân biết sinh lộ của người ở đâu.

- Trong miếng ngọc thạch mà mẫu thân để lại cho tiểu sinh chỉ ngôn của Thiên cang thân chỉ Thượng Quan Kỳ. Nó là khẩu quyết khắc chữ võ công của "Huyết thủ lĩnh". Chỉ cần trao khẩu quyết này cho bất cứ người nào thì chiếc ngai của Minh chủ sẽ lung lay ngay lập tức.

Sắc diện Chung Hảo Kiệt tím lại, lão gằn giọng nói:

- Khẩu lĩnh đó ở đâu, mau trao ra đây cho ta.

- Thượng tôn minh chủ tự nhận mình là kẻ độc tâm. Không có độc tâm thì không trở thành trượng phu. Nếu Đồng Tiểu trao khẩu quyết đó cho Minh chủ thì tự mình đã bít đường sinh lộ của mình.

Chàng chỉ ra cửa đại sảnh đường:

- Trao cho Minh chủ khẩu quyết kia, tiểu sinh khó mà bước ra khỏi cửa đại sảnh đường tổng đàn võ lâm được quá năm trượng. Tiểu sinh quý mạng của mình lắm. Đâu để mất lãng nhách được.

- Người không tin vào ta sao?

- Tiểu sinh đã nghiệm một điều. Mình không nên tin vào người có độc tâm.

- Được, vậy người muốn gì?

- Hãy cho tiểu sinh một sinh lộ.

- Bốn nhân hứa với người.

- Không chỉ một Đồng Tiểu thôi, mà có cả Lục chỉ thần thâu Quách Ngụ nữa.

- Bốn nhân không giữ lão già sáu ngón đó.

- Đến bây giờ mà Minh chủ vẫn chưa phát hiện ra à?

Đôi chân mày của Chung Hảo Kiệt nhíu lại.

Đồng Tiểu nghiêm giọng nói:

- Vì sao tiểu sinh biết được bí mật trong mặt ngọc thạch của mẫu thân để lại, bởi tiểu sinh có Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Thì ra người đã tráo...

- Minh chủ không tin mắt đó thôi. Phàm người ta có thể thượng phong làm chủ thiên hạ thì luôn có những sơ xuất do bản thân mình tạo ra.

Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói:

- Hôm nay bốn nhân mới cảm nhận được sự lạnh lẽo của tiểu tử. Người đúng là kẻ ta phải để tâm đến. Thôi được, ta hứa trao cả Lục chỉ thần thâu Quách Ngụ cho người.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích.

- Tiểu tử nên trao cho bốn nhân vật người đang giữ.

- Tiểu sinh luôn giữ đúng lời của mình. Nhưng tiểu sinh muốn Minh chủ nói vài lời với quần hùng Bạch đạo đang có mặt bên ngoài đại sảnh đường này.

Hai cánh môi của Chung Hảo Kiệt mím lại. Lão suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Bốn nhân chịu theo ý người.

Hai người cùng sánh bước đi thẳng ra bên ngoài đại đường chính sảnh võ lâm. Nhìn quần hùng Bạch đạo, Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt trang trọng nói:

- Kể từ hôm nay, các người đừng ai mạo phạm đến Đồng công tử. Bởi vì...

Đồng Tiểu nhìn sang Chung Hảo Kiệt nhỏ giọng nói:

- Vì tiểu sinh là hiền điệt của Minh chủ, gọi Minh chủ bằng thúc thúc. Thúc thúc đâuỡ hại hiền điệt của mình.

Thở hắt ra một tiếng, Chung Hảo Kiệt nói:

- Mọi người nể kính Đồng công tử, bởi vì y là hiền điệt của bốn nhân.

Đồng Tiểu mỉm cười lấy mặt ngọc thạch đặt vào tay Hảo Kiệt:

- Minh chủ chỉ cần đập mạnh nó xuống sàn gạch, nó sẽ tách ra làm hai như một con sò.

Khẩu quyết ở trong đó. Cáo từ.

Đồng Tiểu ôm quyền xá, rồi ung dung thả bước đi qua trước mặt quần hùng mà chẳng người nào làm gì được chàng. Chàng đi rồi mà Chung Hảo Kiệt vẫn còn bồn chồn, âm ỉ một nỗi bực dọc trong tâm thức.

-- o O o --

Hồi 37

Bóng Sắc Võ Lâm

Wọng Thiên Cát tọa lạc trên một mảnh đất bằng phẳng, với những thảm cỏ chung quanh. Một hàng tùng kết thành một vòng bao bên ngoài tòa lầu với tám tầng, trông như một ngôi tháp cao, to sừng sững, đáng vẻ uy nghiêm bởi những mái vòm cong vút.

Đứng ngay bên ngoài Wọng Thiên Cát là một kiếm thủ vận lam y có vẻ chờ đợi Thiệu Ân. Bộ mặt y chẳng có gì đặc sắc, ngoài trừ hàm râu cá chốt trên mép, trông giống như một quả ấu ngô ngô.

Thiệu Ân bước đến trước mặt người ấy:

- Thiên kiếm Hầu Lĩnh Cương tôn giá chờ tại hạ?

Hầu Lĩnh Cương vẫn khoanh tay trước ngực, rọi hai luồng uy nhân vào mặt Thiệu Ân cứ như muốn dùng ánh mắt cá chết của mình uy hiếp Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Y khẽ gật đầu:

- Đúng là Hầu mỗ đang chờ người.

- Hầu tôn giá chờ tại hạ vì ý gì?

- Hầu mỗ nghe tiếng tăm lừng lẫy của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân nên mới chờ ở đây.

Thiệu Ân mỉm cười. Lần này nụ cười của y chẳng có vẻ gì là giả lả cả, mà lại rất thật, rất gợi mở và thậm chí rất cầu tình. Điểm nụ cười đó rồi Thiệu Ân mới nói:

- Hẳn vì tiếng tăm của tại hạ mà Hầu tôn giá mới chờ ở Wọng thiên cát để thỉnh giáo?

- Không sai.

- Có Hầu tôn giá, hẳn là có những người khác trong Wọng thiên cát.

- Ngọc diện tử sát muốn nói đến những người nào?

- Tại hạ muốn nói đến Võ Đang đạo trưởng Giác Hải, Bang chủ Cái Bang Khuê Chí Viễn, và cả phương trượng đại sư Chí Thiện cùng Tung sơn chưởng môn Tạ Kiểng.

- Tất cả mọi người đang ở trong Wọng Thiên Cát.

- Tại hạ rất muốn gặp những người đó.

- Ngọc diện tử sát hãy chứng tỏ bản lĩnh của mình trước khi vào Wọng Thiên Cát.

Thiệu Ân ôm quyền từ tốn nói:

- Hầu tôn giá có ý đó, tại hạ không thể từ chối được. Dù sao Hầu tôn giá cũng là bậc trưởng tôn so với tại hạ.

- Dao kiếm vô tình, đừng oán trách.

- Kẻ biết cầm kiếm, cầm đao, tất biết mình mà không bao giờ oán trách người khác.

- Hầu mỗ thích nghe những lời nói như thế này.

Vừa nói Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ. Y ghim mũi kiếm xuống ngay trước mũi giày mình. Mặc dù thấy Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ nhưng Thiệu Ân vẫn giữ thái độ bình thản tự tại. Trông y rất ung dung, và tự mãn, nếu không muốn nói có chút gì đó kiêu ngạo, tự thị vào bản thân.

Đôi chân mày của Hầu Lĩnh Cương thoát nhú lại khi nhận ra vẻ ung dung tự tại của Đồng Tiếu. Y nghiêm giọng nói:

- Binh khí của người đâu?
- Khi cần tại hạ sẽ cho Hầu tôn giá thấy binh khí của bản thân mình.
- Ngọc diện tử sát quá tự tin rồi đó.
- Tại hạ lúc nào cũng tự tin, đối mặt với Hầu tôn giá, tại hạ càng tự tin hơn.
- Hãy đỡ kiếm của Hầu mỗ.

Cùng với lời nói đó, Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương múa tí thanh trường kiếm. Ánh kiếm trùng trùng điệp điệp do Hầu Lĩnh Cương thi triển mà bất cứ ai nhìn vào cũng bị lóa mắt bởi màn kiếm quang bất tận kia.

Mặc dù mấy màn kiếm ảnh trùng điệp kia nhưng Dương Thiệu Ân cũng chẳng có chút gì biểu lộ hay lo lắng hay khẩn trương, vẻ mặt của y rất ung dung tự thị.

Y nhìn bóng kiếm ảnh trùng điệp của Hầu Lĩnh Cương mà nghĩ thầm: "Đúng là Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương."

Ý nghĩ đó còn đọng trên đầu Dương Thiệu Ân thì một đạo kiếm khí khởi phát từ màn ảnh kiếm trùng điệp bắn xẹt tới mặt y. Bất cứ người nào nếu để màn ảnh kiếm của Hầu Lĩnh Cương làm cho phân tâm thì đại khí kiếm tàn độc kia sẽ lấy ngay đôi mắt của người đó. Nếu tiếp nhận đạo khí hoàn toàn bất ngờ nọ thì kết cục đã được phân định ngay trong thức chiêu khai cuộc của Thiên kiếm Hầu Lĩnh Cương. Bất ngờ một đại cao thủ cũng đều có thể nhận ra ngay cái thảm bại ngay trong khí kiếm khai cuộc của Hầu Lĩnh Cương, vì nó bất ngờ và tàn nhẫn, nhưng Thiệu Ân thì không. Cứ như Thiệu Ân đã thấy sát khí kiếm chiêu của đối phương, nên nó vừa phát ra thì y đã lách bộ né tránh.

Đạo khí kiếm công hụt Thiệu Ân, cày ngay một mảng cỏ xanh sau lưng y.

Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương lớn tiếng quát:

- Người cũng có bản lĩnh đó chứ.
- Cùng với lời nói đó là màn ảnh kiếm trùng điệp như một tấm lưới chụp tới Thiệu Ân.

Dụng ngay bộ pháp cửu chuyển quý ảnh di bộ, Thiệu Ân lòn lách trong màn ảnh kiếm trùng điệp của đối phương.

Thiệu Ân tuyệt nhiên chỉ dụng cửu chuyển quý ảnh di bộ lách tránh mà chưa phản công lại. Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương chẳng thể nào chạm được chéo áo của Thiệu Ân.

Bất thành linh Thiệu Ân vung tả thủ đón thẳng lấy lưới trường kiếm của Hầu Lĩnh Cương. Một âm thanh khô khốc phát ra, khi lưới trường kiếm của Hầu Lĩnh Cương chạm vào cánh tay của Thiệu Ân.

- Keng...

Lưỡi kiếm bật ra cũng là lúc ánh chớp bạc nhoáng lên từ hữu thủ của Thiệu Ân. Ánh chớp bạc phát ra nhanh không thể tưởng. Khi ánh chớp bạc vụt tắt thì búi tóc của Hầu Lệnh Cương cũng bị đứt lìa. Tóc của gã xõa xuống ngang vai, trông thật nực cười.

Mặc dù bị Thiệu Ân chém đứt búi tóc, nhưng Thiên Kiếm Hầu Lệnh Cương vẫn không phát hiện được binh khí đối phương dùng là binh khí gì.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng nhìn Hầu Lệnh Cương:

- Hầu tôn giá thấy binh khí của tại hạ rồi chứ?

Mặt của Hầu Lệnh Cương đực ra. Y ngượng ngùng nói:

- Ta vẫn không biết đó là gì?

Thiệu Ân mỉm cười, từ tốn nói:

- May mắn cho Hầu tôn giá không nhìn thấy binh khí của tại hạ. Nếu như Hầu tôn giá thấy nó, thì e rằng bây giờ Hầu tôn giá không còn đứng được trên đôi chân của mình.

Giọng nói của Thiệu Ân rất ôn nhu, hòa nhã nhưng khi lọt vào thính nhĩ của Thiên Kiếm Hầu Lệnh Cương thì y lại có cảm giác bồn chồn, cùng với một luồng khí gai buốt xuất hiện trong cột sống.

Nụ cười sởi lởi lại hiện ra trên hai cánh môi của Thiệu Ân. Y ôm quyền, ôn nhu nói:

- Tại hạ có thể bước vào trong Vọng Thiên Cát được chứ?

Thiên Kiếm Hầu Lệnh Cương bước qua bên, nhìn Thiệu Ân nói:

- Mọi người đang chờ Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Khẽ gật đầu điểm nụ cười thỏa mãn, Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân ung dung bước qua mặt Thiên Kiếm Hầu Lệnh Cương đi thẳng vào Vọng Thiên Cát. Hầu Lệnh Cương khẽ buông tiếng thở dài rồi nối gót theo Thiệu Ân. Trên tầng thứ tám của Vọng Thiên Cát đã có mặt đầy đủ bốn người: chưởng môn Tung Sơn Tạ Kiểng, bang chủ chành Khưu Chí Viễn, Võ Đang chân tử Giác Hải, và phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện. Hai chiếc bàn trống để dành cho Thiệu Ân và Thiên Kiếm Hầu Lệnh Cương.

Thiệu Ân yên vị, bây giờ trang chủ Thục Tùng Nhẫn mới bắt ngờ xuất hiện.

Sự xuất hiện của Thục Tùng Nhẫn, Thiệu Ân đã đoán ra vì sao những cao nhân của giới Bạch đạo lại tề tụ về đây.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền xá mọi người rồi nói:

- Phương trượng đại sư, Giác Hải đạo trưởng, Tạ chưởng môn, và Hầu lão gia, lão phu thọ thiên không biết nói lời gì. Ở đây lão phu chỉ muốn nói với các vị, Dương thiếu hiệp đã biết tất cả rồi.

Lão nhìn lại Thiệu Ân:

- Thiếu hiệp có thể mở lời cho mọi người biết được không? Ở đây chúng ta đều là những người ngời chung một con thuyền. Thiếu hiệp cứ bọc bạch nói cho mọi người hiểu chuyện gì xảy đến.

Thiệu Ân lia mắt nhìn qua tất cả mọi người rồi nói:

- Tại hạ đã nhận được chỉ ngôn của Minh chủ nghĩa phụ để truy tìm chứng cứ phản bội, có ý chiếm quyền của Minh chủ. Chư vị trưởng bối có thể đoán ra hậu quả như thế nào một khi nghĩa phụ phát lệnh võ lâm Huyết thủ lệnh.

Phương trưởng đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Thiếu hiệp hẳn biết vì sao lão nạp và các vị chưởng môn lại có ý chiếm quyền Minh chủ không?

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đại sư có thể nói rõ cho tại hạ biết được không?

- A di đà Phật! Lão nạp nói ra sợ Dương thiếu hiệp không tin lời lão nạp.

Thiệu Ân cười ôn nhu nói:

- Nếu tại hạ không tin thì đã không đến Vọng Thiên Cát một mình. Và cũng không chỉ cắt búi tóc của Thiên kiếm Hầu Lĩnh Cương tôn giá.

Y nhìn lại Hầu Lĩnh Cương.

Tiếp nhận ánh mắt của Thiệu Ân, Hầu Lĩnh Cương thoát đở mắt sượng sùng. Y đã biết vì sao mình còn cái mạng sau sát chiêu của Thiệu Ân.

Đại sư Chí Thiện từ tốn nói:

- Lão nạp không ngoa ngôn với thiếu hiệp. Thượng tôn minh chủ nghĩa phụ của thiếu hiệp có ý độc chiếm võ lâm, làm chủ quần hùng. Bên ngoài Thượng tôn minh chủ là người quang minh chính đại, lấy chính đạo để làm bức màn nhưng che mắt mọi người, nhưng bên trong thì đã có chủ tâm tiêu diệt tất cả các môn phái trên võ lâm Trung Nguyên, thâm tóm quyền lực.

Buông một tiếng thở dài, phương trưởng đại sư Chí Thiện niệm Phật hiệu:

- Ai di đà Phật! Chính Thượng tôn minh chủ đã cho người ra tận Đông đảo phù tang thỉnh cao thủ vào Trung Nguyên.

Thiệu Ân cướp lời Chí Thiện đại sư:

- Đại sư muốn nói đến Thập Tứ Lang?

- A di đà Phật! Đúng như vậy!

Bang chủ Cái Bang Khứ Chí Viễn lên tiếng:

- Bỏ bang chủ đa cho người ra tận ngoài Đông đảo để điều tra chuyện này. Những lời của đại sư đều không sai. Thập Tứ Lang mang tiếng là từ Đông đảo vào Trung thổ để thẩm chứng võ lâm tìm chân giá trị của kiếm chiêu, nhưng thật ra đã có sự sắp xếp từ trước của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt muốn nhờ tay của Tứ Lang sát thủ tất cả những vị chưởng môn có danh có phận đặng dễ bề thâm tóm võ lâm. Nhưng...

Thiệu Ân cướp lời Khứ Chí Viễn sau khi điểm nụ cười sởi lởi:

- Gã Thập Tứ Lang đó lại bị Đồng Tiểu, một tiểu tử Hắc đạo vô danh bức nhục tại đấu trường, phải tự kết liễu mình theo lệ của kiếm thủ Đông đảo.

Tạ Kiểng, chưởng môn Tung Sơn nói:

- Dương thiếu hiệp đã chứng kiến chiêm đạo của Thập Tứ Lang như thế nào rồi? Nhưng thật nực cười không hiểu Đồng Tiểu đã làm những gì khiến y chẳng còn là một kiếm thủ.

Thiệu Ân nói:

- Điều chưởng môn thắc mắc chỉ có Đồng Tiểu mới trả lời được. Y đã làm gì để biến Thập Tứ Lang thành một con rối làm trò cười cho võ lâm Trung Nguyên. Tại hạ muốn biết sao các vị chưởng môn lại không mời Đồng Tiểu.

Bang chủ Cái Bang Khứ Chí Viễn nói:

- Dương thiếu hiệp, Đồng Tiểu dù có tài bao nhiêu thì cũng là người của giới Hắc đạo. Còn chúng ta thuộc về giới Bạch đạo. Ở đây lại là chuyện sinh tồn, trọng đại, nên không thể cho gã tiểu tử Hắc đạo đó tham gia.

Thiệu Ân đứng lên ôm quyền nói:

- Chư vị trưởng bối có ý mời tại hạ tham gia vào đại cuộc này. Tại hạ mạn phép hỏi chư vị trưởng bối.

Tạ Kiểng, chưởng môn Tung Sơn, nhìn Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp có điều gì muốn hỏi:

- Chư vị trưởng bối có ngại Dương Thiệu Ân này là nghĩa tử của Thượng tôn minh chủ không?

Bang chủ Cái Bang Khứ Chí Viễn bưng chén rượu, trịnh trọng nói:

- Lão phu mời Dương thiếu hiệp chén rượu, rồi mới nói ra điều này. Còn tin hay không là quyền của thiếu hiệp.

Thiệu Ân bưng chén rượu hướng về các vị chưởng môn:

- Tại hạ mạn phép mời chư vị trưởng bối.

Mọi người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Bang chủ Cái Bang Khứ Chí Viễn nói:

- Nếu lão ăn mày có nói gì sai, rất mong được Dương thiếu hiệp chỉ giáo.

- Tại hạ không dám. Khứ bang chủ vẫn là bậc trưởng bối của tại hạ.

- Vậy lão phu sẽ nói tất cả sự thật cho thiếu hiệp biết vậy. Lão phu cam đoan với Dương thiếu hiệp, nếu như thiếu hiệp không hợp lực với các chư vị chưởng môn và lão phu đây để chiếm quyền võ lâm, thì một ngày kia không xa chính Dương thiếu hiệp sẽ chết bởi tay Thiệu Ân Chung Hảo Kiệt.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Có điều gì ẩn khuất sao Khứ bang chủ nói như vậy.

- Điều gì uẩn khúc thì lão ăn mày không biết. Nhưng lão ăn mày biết một điều chắc chắn, Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt đã từng muốn lấy mạng Dương Thiệu Ân.

Lão bang chủ Cái Bang Khứ Chí Viễn vuốt râu, trang trọng nói:

- Lần trước võ lâm Minh chủ phái Dương thiếu hiệp đi cùng với Đồng Tiểu đến Tử Địa U Minh để lấy thanh Vô Minh kiếm. Đó chẳng qua là một trò vui của Thượng tôn minh chủ.

Minh chủ bày ra mọi cách cốt để thiếu hiệp và Đồng Tiểu luôn đối kháng với nhau, và muốn chính tay Đồng Tiểu giết Dương thiếu hiệp.

- Tại sao lão bang chủ biết uẩn khúc đó?

- Người giả dạng làm Vạn Kiến Sư Giang Hào chẳng phải ai xa lạ mà là Tôn trưởng lão của Cái Bang.

Chân diện Thiệu Ân đành lại. Y ôm quyền nói:

- Ở đây có vị nào khác ngoài Khuư bang chủ biết uẩn khúc đó không?

Mọi người im lặng nhìn Thiệu Ân, trong khi Chí Thiện đại sư lại chấp tay niệm Phật hiêu:

- A di đà Phật.

Thiệu Ân mỉm cười. Nụ cười xởi lởi của y đập vào mắt các vị trưởng bối khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Các vị trưởng bối không biết, nhưng tại hạ thì biết. Có điều tại hạ không muốn nói ra điều này thôi.

Chân diện mọi người lộ vẻ khẩn trương và vồn vã hướng về Thiệu Ân.

Thiên kiếm Hầu Linh Cương hỏi:

- Dương thiếu hiệp có thể nói cho mọi người biết được không?

Thiệu Ân gật đầu:

- Chúng ta đã ngồi chung một chiếc thuyền. Tại hạ buộc phải tỏ bày cho các vị biết, cho dù là không muốn.

Y bưng tịnh rượu, chúc ra chén, uống liền một lúc ba chén, rồi mới cất giọng trang trọng nói:

- Vì sao nghĩa phụ muốn Đồng Tiểu lấy mạng tại hạ, vì sao Đồng Tiểu, một gã tiểu tử Hắc đạo vô danh tiểu tốt lại có thể làm nhục được Thập Tứ Lang kiếm thủ buột gã phải tìm đến cái chết để bảo toàn kiếm đạo của Phù tang. Vì sao nghĩa phụ lại trao Kim bài lệnh tiễn võ lâm cho Đồng Tiểu, và còn nghe theo chỉ ngôn của y thả tất cả bọn Hắc đạo nô nhân. Phía sau những việc làm của nghĩa phụ tất phải có uẩn khúc gì trong mối quan hệ với Đồng Tiểu. Tại hạ nói ra điều này hẳn chư vị trưởng bối phải giật mình. Có thể sẽ không tin vào lời của tại hạ.

Những vị trưởng bối nhìn nhau.

Mọi người im lặng trong khi Thiệu Ân cũng im lặng như thể đang tìm ngôn từ diễn giải ý tưởng sắp nói ra của mình.

Buông một tiếng thở dài, cứ như muốn mọi người phải chú ý vào mình sau tiếng thở dài đó, Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Đồng Tiểu chính là giọt máu của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt với Thánh cô tiên tử Hắc đạo tạo ra.

Tất cả những vị chưởng môn không khỏi sửng sờ bởi lời nói này của Dương Thiệu Ân.

Bang chủ Cái Bang Khứ Chí Viễn hỏi:

- Dương thiếu hiệp nói sao? Đổng tiểu tử là giọt máu của Chung Hảo Kiệt và Thánh cô hắc đạo tạo ra à?

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng như vậy. Một ngày nào đó, kẻ đảm trách chức vị Minh chủ võ lâm chẳng ai khác mà chính là Đổng tiểu tử. Các vị có thể hình dung ngày đó như thế nào không?

Phượng trượng đại sư Thiệu Lâm buột miệng niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Võ Đang chân tử Giác Hải giờ mới lên tiếng:

- Bần đạo không thể chấp nhận cái ngày đó xảy ra được.

Thiệu Ân nhìn qua Giác Hải đạo trưởng:

- Đó là ý của đạo trưởng, nhưng một khi Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt trao lại quyền uy tối thượng của võ lâm cho Đổng Tiểu thì chẳng khác nào đã làm một cuộc đảo loạn càn khôn thiên địa. Hắc đạo sẽ nắm quyền lực tối thượng võ lâm, sau đó là kiếp nô nhân sẽ được trút lên đầu giới võ lâm Bạch đạo. Những kẻ mà Đổng Tiểu phải diệt trừ tận gốc để không còn hậu họa sẽ là các vị trưởng bối đây.

Chí Thiện đại sư lại niệm phật hiệu:

- A di đà phật!

Bang chủ Cái Bang Khứ Chí Viễn lộ vẻ khẩn trương và căng thẳng. Lão trang trọng hỏi Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp nghĩ sao về chuyện này. Chúng ta sẽ không để cho chuyện đó xảy ra chứ?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân và giới Hắc đạo là những kẻ không đội trời chung. Tất nhiên tại hạ sẽ không để chuyện đó xảy ra đúng như dự tính của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt. Nhưng tại hạ cần sự giúp đỡ của các vị chưởng môn.

Tung Sơn chưởng môn đứng lên, ôm quyền hướng về Thiệu Ân nói:

- Dương thiếu hiệp, Tung Sơn sẽ đứng sau lưng thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhìn qua mọi người, ôn nhu nói:

- Đây là đại cuộc võ lâm, chỉ cần các vị chưởng môn đồng một lòng, tại hạ mới dám nhận trọng trách, cùng các vị chiếm quyền Minh chủ võ lâm.

Mọi người cùng ôm quyền hướng về Thiệu Ân:

- Chúng tôi sẽ cùng một lòng với Dương thiếu hiệp.

Hai cánh môi Thiệu Ân mím lại. Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Đa tạ các vị chưởng môn đã tin tại hạ. Kể từ bây giờ tại hạ và các vị chưởng môn là người chung một xuông, cùng gánh vác chức nghiệp võ lâm.

Y bưng chén rượu:

- Tại hạ xin được thỉnh chư vị trưởng bối chén rượu này.

Mọi người cùng hưởng ứng với lời đề nghị của Thiệu Ân.

Đặt chén rượu xuống bàn, bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn trình trọng nói:

- Chuyện thứ hai lão ăn mày muốn hỏi chư vị đang có mặt ở đây là sau khi chiếm được quyền chưởng môn võ lâm, thì ai sẽ là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ của Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân nhìn lão bang chủ Cái Bang nghĩ thầm:

"Chuyện lớn chưa thành, lão đã lo nghĩ đến hậu vận võ lâm rồi."

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Dương Thiệu Ân vẫn ôn nhu hỏi Khưu Chí Viễn:

- Theo ý của bang chủ, ai là người xứng đáng được kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ?

Lão bang chủ Cái Bang lộ vẻ lúng túng. Lão ta ấp a ấp úng rồi nói:

- Chuyện này thật là khó nói. Bởi vì chức nghiệp võ lâm Minh chủ quá lớn, do đó chúng ta phải cẩn thận chọn người.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Tại hạ có một ý như thế này.

Lời nói của Thiệu Ân như giải tỏa cho bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn nên lão vốn vã hỏi:

- Thiếu hiệp có ý như thế nào?

- Theo tại hạ, trước hết phải chu toàn việc lớn. Còn ai là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ, chúng ta sẽ phán quyết sau khi đại cuộc viên mãn.

Tạ Kiểng nói:

- Dương thiếu hiệp nói rất đúng, chúng ta phải lo đại cuộc trước, còn việc thứ hai chọn người kế nhiệm chức vị võ lâm sẽ tính sau. Có thể chúng ta sẽ cùng nhau đảm đương chức vị đó theo sự phân chia luân chuyển từng người.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tại hạ quả có ý như chưởng môn.

Khưu Chí Viễn nói:

- Như vậy chúng ta đã nhất trí rồi. Vậy ngày nào khởi nghiệp đại cuộc chiếm quyền Minh chủ võ lâm?

Chưởng môn Tung Sơn Tạ Kiểng nhìn sang Thục Tùng Nhẫn:

- Ngày nào khởi cuộc chiếm quyền chưởng môn võ lâm, Tạ mỗ nghĩ chỉ có thể nhờ vào Thục trang chủ định đoạt.

Tùng Nhẫn vuốt hàm râu quai nón:

- Chư vị và Dương thiếu hiệp đã cho lão phu chọn thì lão phu đã có kế hoạch chuẩn bị rồi. Chỉ cần chờ đến thời khắc kia mà thôi.

Võ Đang chân tử Giác Hải nói:

- Thục trang chủ chọn thời điểm nào?

- Ngày mừng thọ quyền Minh chủ võ lâm Chung Hảo Kiệt. Đó là thời điểm thuận lợi nhất để chư vị thực hiện đại nghiệp khôi phục võ lâm Bạch đạo.

Mọi người cùng gật đầu.

Thục Tùng Nhẫn nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp, từ đây đến ngày đó hẳn thiếu hiệp phải lấy mạng Đồng tiểu tử để khai cờ khôi phục võ lâm Bạch đạo.

Thiệu Ân mím môi gật đầu:

- Được, tại hạ sẽ lấy đầu Đồng tiểu tử.

Mọi người bàn thảo xong mọi kế sách, rồi quay vào tiệc rượu. Đại yến được Thục Tùng Nhẫn cho người bày ra, với những món cao lương mỹ vị.

Ai nấy cũng đều hoan hỷ ra mặt tiếp nhận đại yến thịnh soạn của Thục Tùng Nhẫn.

Tiệc rượu tàn, Thục Tùng Nhẫn đích thân tiễn từng người rời Vọng Thiên Cát. Cuối cùng còn lại Dương Thiệu Ân, lão nhìn Dương Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Dương thiếu hiệp, những gì thiếu hiệp nói về mối quan hệ giữa Đồng Tiểu với Thượng tôn minh chủ là thật ư?

Thiệu Ân mỉm cười từ tốn đáp lời Thục Tùng Nhẫn:

- Đồng tiểu tử sẽ trả lời câu hỏi này cho mọi người biết. Còn bây giờ tại hạ chỉ có thể hỏi Thục trang chủ, ai sẽ là người kế nhiệm chức vị Minh chủ võ lâm kế tục Chung Hảo Kiệt.

Thục Tùng Nhẫn nhìn vào mắt Thiệu Ân:

- Chỉ một người xứng đáng thôi. Người đó chính là Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân mỉm cười, ôn nhu nói với Thục Tùng Nhẫn:

- Nhạc phụ...

Thục Tùng Nhẫn bật cười thành tiếng, lão vừa cười vừa nói:

- Lão phu chọn không lầm người để Á Di nâng khăn sửa túi.

-- o O o --

Hồi 38

Đoạn Tình

Nghe người bước chân dẫm trên đá sỏi rào rạo, Đồng Tiếu mới quay người nhìn lại. Thiệu Ân bước đến mái hiên gian phòng xá thì dừng bước nhìn Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu phấn khích nói:

- Đệ những tưởng đâu Dương huynh không đến.

Thiệu Ân như có một lớp sáp phủ, trông thật lạnh lùng vô cảm.

Y nhìn Đồng Tiếu nhạt nhẽo nói:

- Người gửi mật thư hẹn ta đến đây để làm gì?

Đồng Tiếu mỉm cười. Nhãn quang của chàng như muốn thu hết toàn bộ nhân dạng của Thiệu Ân vào hai con ngươi.

Đồng Tiếu nói:

- Đệ hẹn Dương huynh đến gian phòng xá này để bộc bạch với huynh một bí mật mà đệ vừa phát hiện ra.

Thiệu Ân khoanh tay trước ngực:

- Bí mật mà người vừa phát hiện có liên quan đến ta?

Đồng Tiếu gật đầu:

- Đúng như vậy, nhưng đệ chỉ sợ nói ra huynh cũng không tin.

- Người nói thử ta nghe, xem ta có tin hay không.

Rít một luồng chân ngươi căng phồng lồng ngực như thể muốn dùng luồng chân ngươi đó đè nổi xúc cảm đang trào dâng lên đầu mình, Đồng Tiếu mới từ tốn nói:

- Đệ đã đến gặp Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, và người đã khẳng định Dương huynh chính là bào huynh đệ. Đệ và huynh là huynh đệ cốt nhục.

Nụ cười mỉm, xởi lởi hiện lên miệng Dương Thiệu Ân:

- Người nghĩ ta có tin vào bí mật đó không?

Đồng Tiếu nhìn Thiệu Ân, trang trọng nói:

- Dương huynh phải tin đệ, bên ngực trái của huynh nhất định có hình xăm nửa con rồng còn lại. Đó chính là dấu tích mà song đường muốn để lại, để sau khi đệ trưởng thành có thể tìm ra huynh.

Nghe Đồng Tiếu nói, Thiệu Ân chỉ mỉm cười. Nụ cười vụt tắt trên miệng y, thay vào đó là những nét lạnh lùng vô cảm. Y trầm giọng nói:

- Người chưa trả lời câu hỏi của ta, người hãy đoán thử xem ta tin người là bào đệ của ta không?

- Dương huynh không tin đệ ư? Đệ dám khẳng định điều đó là sự thật.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhướng lên:

- Đồng Tiếu, người sai rồi.
- Dương huynh nói đi, đệ sai chỗ nào?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ta tin người là bào đệ của ta.

Chân diện Đồng Tiếu phẫn kích hẳn lên.

- Dương huynh đã tin đệ là bào đệ của huynh?

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng, vì biết người là bào đệ của ta nên ta mới đến đây để hội kiến với người.

Đồng Tiếu mím hai cánh môi. Chân diện chàng lộ rõ những nét xúc động tràn ra ngoài mặt. Đồng Tiếu nghẹn ngào nói:

- Đại ca.

Thiệu Ân buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Giờ thì ta mới nghiệm ra vì sao Thượng tôn mình chủ muốn người giết Thiệu Ân ta tại Tử Địa U Minh.

Đồng Tiếu gật đầu nói:

- Đại ca, Chung Hảo Kiệt muốn huynh đệ chúng ta tàn sát lẫn nhau.
- Người không nói, ta cũng biết điều đó.

Y buông tiếng thở dài, rồi hỏi Đồng Tiếu:

- Hẳn người cũng đã tìm ra nguyên nhân cái chết của song đường rồi chứ?

Đồng Tiếu gật đầu:

- Đệ biết. Song đường đã bị Minh chủ Chung Hảo Kiệt bức nhảy xuống vực tại ải Nhạn, để y đoạt Huyết thủ lĩnh dạng trở thành Minh chủ võ lâm Bạch đạo.

Thiệu Ân gật đầu nói:

- Lão là một đại ma đầu gian ác.

Thiệu Ân chỉ vò rượu và hai chiếc chén đặt ra bàn:

- Rượu người dành để uống với ta đó à?

Đồng Tiếu gật đầu:

- Vâng, rượu này đệ dùng để uống với Dương huynh trong buổi tao ngộ.

Vừa nói chàng vừa bưng vò rượu toan chuốc ra chén thì Thiệu Ân cản lại:

- Để ta chuốc rượu cho đệ.

Lời nói của Thiệu Ân khiến Đồng Tiếu xúc động hơn. Trong khi Thiệu Ân chuốc rượu, Đồng Tiếu nói:

- Đệ không ngờ mình lại có thể tìm được đại ca. Đệ mừng quá.

Chuốc đầy hai chén rượu, Thiệu Ân bưng chén đặt vào tay Đồng Tiếu:

- Chén rượu đầu, ta mừng cho buổi hội ngộ trùng phùng của huynh đệ chúng ta.

Thiệu Ân bưng chén rượu còn lại. Y khẽ gật đầu.

Nụ cười mãn nguyện hiện trên môi của Đồng Tiếu.

- Đệ kính huynh.

Hai người cùng cạn chén.

Thiệu Ân đặt chén xuống bàn, nhìn Đồng Tiếu:

- Đệ hẳn quá cực khổ để truy tìm tung tích của ta.

- Đệ không nề hà sự cực nhọc đó. Giờ đây đệ vô cùng hoan hỷ vì tìm được đại ca. Đệ rất hoan hỷ.

Thiệu Ân chỉ khẽ gật đầu. Y bưng vò rượu chuốc ra chén. Y vừa chuốc rượu vừa nói:

- Đệ nghĩ sao về mối thù của phụ thân và mẫu thân?

Buông tiếng thở dài, Đồng Tiếu nói:

- Đệ cũng không biết phải xử mối oán thù này như thế nào. Thượng tôn minh chủ dù sao cũng là nghĩa phụ của đại ca. Nhưng có một điều đệ phải làm.

Thiệu Ân nghiêm giọng hỏi Đồng Tiếu:

- Đệ muốn làm gì?

- Khi phụ thân và mẫu thân còn sống, chí nguyện của hai người là phá bỏ ranh giới phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo. Song đường đã không còn nữa, nhưng ranh giới ấy vẫn còn. Đệ muốn thực hiện nốt chí nguyện của song đường, nhưng lực bất tòng tâm.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Đệ rất có chí lớn. Ta không ngờ mình lại có một bào đệ với hào khí ngất trời như vậy. Trong võ lâm từ trước đến nay chưa có một hảo hán anh hùng nào dám có ý nghĩ phá bỏ ranh giới phân định Hắc đạo và Bạch đạo như đệ. Hắc đạo và Bạch đạo đã tồn tại từ lâu rồi, phá bỏ ranh giới đó chỉ có trong mơ mà thôi.

- Phụ thân và mẫu thân làm được, tất đệ cũng có thể làm được, nếu đệ không làm được thì cũng mở ra một con đường riêng để người đời sau theo đó. Rồi một ngày không xa, ranh giới Hắc đạo và Bạch đạo sẽ không tồn tại nữa.

Đồng Tiếu thở hắt ra rồi nói tiếp:

- Đệ nghĩ mà tức... chẳng biết gã ôn dịch nào trước đây bày vẽ ra sự phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo, khiến cho bao nhiêu người phải khốn đốn vì sự phân biệt này.

Nghe Đồng Tiếu nói, Thiệu Ân mỉm cười:

- Người lại bắt đầu nói càn rồi.

- Đệ nói thật đó, không nói càn đâu. Đại ca thử nghĩ xem, chẳng phải sự phân định Hắc đạo và Bạch đạo luôn tạo ra những cuộc tàn sát võ lâm ư? Phụ thân và mẫu thân thấy điều đó nên mới có ý xóa đi đường ranh phân biệt đó. Hắc đạo là gì, Bạch đạo là gì? Chẳng qua cũng là những con người cụ thể thôi. Con người thì có người tốt người xấu, chứ đâu phải Hắc đạo là xấu là nô nhân, còn Bạch đạo thì đều là những người tốt. Ví như lão Chung Hảo Kiệt đó. Đường đường là võ lâm Minh chủ của giới Bạch đạo nhưng hành vị của lão còn hơn những ma nhân Hắc đạo.

Thiệu Ân khoát tay:

- Ta không bàn đến chuyện này. Ta cũng không có ý nghĩ lớn như người. Ta có con đường đi riêng của ta.

Đồng Tiểu cau mày:

- Dương huynh chọn con đường nào?

Thiệu Ân bưng chén rượu nói:

- Uống chén rượu này ta với người cùng hưởng về phụ thân và mẫu thân. Kính hai người đã tạo ra ta và người. Người đồng ý chứ?

- Đệ rất hoan hỷ với ý này của huynh.

Hai người cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu ôn nhu nói:

- Ta không có ý nghĩ lớn như người. Ý nghĩ phá vỡ ranh giới phân định Hắc đạo và Bạch đạo. Ta có một ý niệm khác.

- Ý niệm của đại ca là ý niệm gì?

Thiệu Ân buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo:

- Trả thù.

Đồng Tiểu phẫn khích nói:

- Đại ca định trả thù cho phụ thân và mẫu thân à?

Thiệu Ân gật đầu.

Đồng Tiểu phẫn khích nói:

- Chỉ cần đại ca và đệ xóa đi ranh giới phân định Hắc đạo và Bạch đạo, xem như đã trả thù được cho song đường rồi. Thượng tôn minh chủ dựa vào sự phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo để tạo ra quyền lực võ lâm. Chúng ta xóa ranh giới phân định đó đi thì quyền lực của lão không còn. Chẳng còn quyền lực tối thượng võ lâm, lão chẳng còn là võ lâm Minh chủ.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Người đã không hiểu ý của ta.

Đồng Tiểu thoáng lộ vẻ sững sờ:

- Ý của đại ca là gì?

- Ta muốn đoạt lại chức vị võ lâm Minh chủ đáng ra của phụ thân và cũng xóa sạch những dấu tích Hắc đạo mà ông trời vô tình gắn vào ta.

Thiệu Ân vừa nói vừa chuốc rượu ra chén. Y bưng chén rượu nhìn thẳng vào mắt Đồng Tiểu, ôn nhu nói:

- Đồng Tiểu, mặc dù ta và người là bào huynh và bào đệ, nhưng ta lại thuộc về phụ thân, giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh. Một hiệp khách lẫy lừng của giới Bạch đạo. Còn người thì lại thuộc về mẫu thân, Thánh cô tiên tử, thánh cô của giới Hắc đạo. Chúng ta có cùng huyết thống nhưng lại là hai con đường. Chén rượu này ta mời người và cũng nói với người suy nghĩ của ta về huyết thống đó.

Đồng Tiểu bưng chén rượu mà mắt cứ đóng đinh vào mặt Dương Thiệu Ân. Thiệu Ân mím hai cánh môi, ôn nhu nói:

- Ta sẽ trở thành võ lâm Minh chủ, kế nhiệm chức nghiệp của lão tặc Chung Hảo Kiệt. Lập lại thời khắc hoàng kim của Bạch đạo. Để tạm được điều đó, ta phải trút bỏ huyết thống Hắc đạo của mình. Hắc đạo nô nhân không tồn tại trong kinh mạch của Dương Thiệu Ân.

Thiệu Ân nói dứt câu từ từ đổ chén rượu xuống sàn phòng xá.

Đồng Tiếu đứng ngậy ra nhìn rượu lan nhanh trên sàn gạch. Chàng cảm nhận một cái nhói đau ngay tim mình.

Chàng ngật ngừng nói:

- Chén rượu thứ ba huynh muốn cắt đứt huyết thống với đệ.

Thiệu Ân gật đầu:

- Không sai! Ta không thể có một gã bào đệ là Hắc đạo. Nếu điều đó đến tai giới Bạch đạo thì sự trong sạch của ta sao còn giữ được nữa? Nên ta đành phải cắt nói đi.

Buông một tiếng thở dài, Dương Thiệu Ân nói tiếp:

- Người phải ra đi để không còn là cái bóng Hắc đạo như nhuốc sau lưng ta. Khi đại nghiệp Minh chủ đã thuộc về ta, ta sẽ thay người thanh toán nợ máu cho song đường. Minh chủ Chung Hảo Kiệt sẽ nhận lãnh một cái chết cực kỳ đau khổ. Một cái chết mà lão chẳng thể nào nhắm mắt được.

Thiệu Ân ngưng lời nhìn Đồng Tiếu.

Chân diện Đồng Tiếu tái nhợt, tái nhợt.

Thiệu Ân đanh giọng nói tiếp:

- Người hiểu những gì trong tâm thức của ta rồi chứ?

Đồng Tiếu gật đầu:

- Đệ đã hiểu.

- Người không oán hận ta khi trở về cõi hư vô đoàn tụ với phụ thân và mẫu thân chứ?

Buông tiếng thở dài, Đồng Tiếu dốc chén rượu uống cạn. Chàng đặt chén xuống bàn nhìn Thiệu Ân:

- Chén rượu thứ ba này đắng quá. Đứng ra đệ phải bắt chước huynh đổ nó đi nhưng đổ thì tiếc. Bởi chẳng còn dịp nào được uống rượu với đại ca nữa.

- Ta hiểu tâm trạng của người lúc này thế nào. Nhưng vì nghiệp lớn, ta phải chối bỏ sự xúc động của mình.

- Đệ cũng hiểu tâm trạng của đại ca. Đại ca định lấy mạng đệ ngay bây giờ chứ?

Buông tiếng thở ra nghe thật ảo não, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Ta không muốn giữ chứng tích Hắc đạo của mình.

- Nói thẳng ra đại ca sẽ lấy mạng đệ sau chén rượu thứ ba?

Thiệu Ân gật đầu:

- Cho dù ta cũng rất đau lòng khi buộc phải xuống tay với người.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Thôi được rồi...

Chàng vỗ vào trán mình:

- Đồng Tiểu ơi, người tự cho mình là kẻ thông minh, cái gì cũng có thể làm được, nhưng vì một chút yếu lòng đi tìm huyết thống của mình mà người lại mất mạng vào tay đại ca của mình. Hay lắm.

Hai cánh môi Đồng Tiểu mím lại nhìn Thiệu Ân gần như không chớp mắt. Chàng từ tốn nói:

- Thôi được rồi, tất cả những gì đại ca đã nói ra hết rồi. Tất cả những gì tạo nên sự thất vọng chán chường, đê cũng đã nhận. Nhưng đại ca đã mời đệ ba chén rượu, đại ca cho phép đệ mời lại ba chén rượu giống như đại ca. Sau đó sẽ trao cái thủ cấp ngu đần này lại cho đại ca để người lo đại nghiệp lớn của người.

Đồng Tiểu hất mặt:

- Đại ca đồng ý chứ?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Ta đồng ý.

Đồng Tiểu trình trọng chuốc rượu ra chén, chàng dâng chén rượu bằng hai tay với vẻ kính cẩn trao qua Thiệu Ân.

Đón lấy chén rượu, Thiệu Ân nói:

- Ta với người cùng uống.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đệ thỉnh vong linh phụ thân và mẫu thân về chứng giám những chén rượu vĩnh biệt đại ca.

Thiệu Ân gật đầu.

Đồng Tiểu quay mặt nhìn ra hoa viên, nâng chén rượu lên trán, lớn tiếng nói:

- Phụ thân, mẫu thân linh thiêng, linh ứng, con dùng chén rượu này để thỉnh vong linh hai người về đây minh chứng cho tấm lòng của con. Và cũng chứng kiến thấy gã ôn dịch Dương Thiệu Ân do song đường nấn nót tạo ra. Phụ thân và mẫu thân đã dày công nấn nót y thành một trang mỹ nam tử, có tay có chân, có dòng máu của hai người, nhưng gã ôn dịch đầu hạt đậu chẳng biết thế nào là đạo chính nhân quân tử, chẳng biết ai là bậc song thân của mình, khư khư chối bỏ cội nguồn. Nếu phụ thân và mẫu thân linh ứng, hãy gõ vào trán y.

Nói rồi chàng dốc chén rượu đổ xuống sàn gạch.

Đồng Tiểu quay lại đối mặt với Thiệu Ân. Chàng nhận ra những nét thẹn thùng ngượng ngùng xuất hiện trên mặt gã, nhưng vẫn còn phảng phất vẻ lạnh lùng tàn nhẫn và vô nhân.

Đồng Tiểu nói:

- Song đường đã chứng giám cho lời thỉnh cầu của đệ. Ở nơi tuổi vàng, phụ thân và mẫu thân nói đại ca từ lỗ nẻ chui ra hay sao mà nói năng càn rỡ quá chừng. Hẳn đại ca đã nghe những lời nói từ cõi vô minh dội vào hai lỗ nhĩ của đại ca chứ?

Thiệu Ân im lặng không đáp lời Đồng Tiểu. Y suy nghĩ một lúc rồi điểm nụ cười mỉm, ôn nhu nói:

- Ta biết tâm trạng của người như thế nào. Hãy chuốc chén rượu thứ hai đi.

Đồng Tiểu bậm môi thở ra. Chàng miễn cưỡng chuốc chén rượu ra chén. Vừa chuốc rượu, Đồng Tiểu vừa nói:

- Đại ca không nghe tiếng nói của phụ thân và mẫu thân dưới cõi vô minh vọng về à?

- Ta có nghe, nhưng con đường thì ta đã chọn. Mãi mãi ta chỉ có một huyết thống của phụ thân...

- Phụ thân không thể nào một mình sinh ra huynh được. Đại ca đừng nói càng. Phụ thân lại cho đại ca là một thằng điên đó.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Đồng Tiểu, người chuốc rượu nhanh lên. Ta muốn uống những chén rượu sau cùng của người.

- Từ từ đại ca cũng được uống mà

Chàng bưng chén rượu đặt vào tay Thiệu Ân. Thiệu Ân dốc ngay chén rượu vào miệng mình, rồi nói:

- Chén rượu thứ hai ta đã uống.

Cùng với lời nói đó, tả thủ của y từ từ nắm lại. Đồng Tiểu nhỏ giọng nói:

- Đại ca định lấy mạng đệ thật sao?

- Ta buộc phải làm điều đó để cắt chiếc bóng Hắc đạo sau lưng mình.

Đồng Tiểu thở dài:

- Giới Bạch đạo của đại ca sao mà tàn nhẫn vô tâm quá như vậy chứ.

- Uống cạn chén rượu trên tay người đi, hoặc người hãy đổ đó.

- Đổ rượu còn hơn đổ máu đó.

Đồng Tiểu lưỡng lự nhìn Thiệu Ân:

- Lấy mạng đệ, đại ca được gì?

- Thủ cấp của người minh chứng cho sự trong sạch trong huyết lưu của Dương Thiệu Ân.

Đồng Tiểu quệt mũi:

- Mũi của đệ như bị nghẹt vì phải nghe câu nói này của đại ca. Máu của ai không đổ, mà có máu sạch, máu dơ đâu chứ?

- Uống chén rượu thứ hai đi.

- Sao đại ca hấp tấp vậy. Huynh đệ mới được trùng phùng, chưa gì mà đại ca hối hả tiểu đệ đi rồi. Đại ca không tiếc thời khắc trùng phùng vui vẻ này sao?

- Những gì đã nói, cần nói thì ta đã nói hết rồi. Thời khắc này ta và người phải chấp nhận sự oan nghiệt mà tạo hóa đã gắn vào ta và người.

Đồng Tiểu nhướng mày nói:

- Đại ca muốn nói đến số phận?

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng! Đó là số phận.

Chàng khẽ gật đầu:

- Lời nói này Đồng Tiểu có thể nghe lọt lỗ tai đây.

Chàng nói dứt câu dốc chén rượu uống cạn. Chàng đặt chén xuống bàn rồi nói:

- Cái gì cũng do số phận cả. Người sống hay chết cũng do số phận. Đại ca đồng ý với đệ chứ?

- Số phận định đoạt tất cả.

- Hy vọng số phận sẽ không làm đệ thất vọng. Mấy lão tướng số thường nói đệ có số phận rất đỏ. Hy vọng may mắn thuộc về đệ. Chàng nói rồi bưng vò rượu chuốc ra chén của Thiệu Ân. Chén Thiệu Ân vừa đầy thì rượu trong vò cũng hết nhẵn.

Đồng Tiểu reo lên:

- Ha ha... Số phận của đệ lại gặp may mắn rồi. Đệ vẫn chưa chết.

Chàng chỉ chén rượu:

- Đại ca xem, rượu chỉ vừa đủ rót một chén của đại ca thôi. Còn thiếu một chén của đệ. Đệ phải đi mua rượu đây.

Mặt Thiệu Ân sa sầm:

- Người...

Đồng Tiểu nói:

- Đại ca đã nói với Đồng Tiểu. Tất cả là do số phận. Nay rượu trong vò chuốc ra thiếu hẳn một chén, mà phải uống đúng ba chén thì đại ca mới đủ số để xuống tay lấy mạng bào đệ của mình. Vậy đại ca phải nhẫn nhịn chờ đợi đệ đi mua rượu về chứ. Nhưng nếu có cơ hội đi mua rượu thì đệ sẽ trốn biệt mất dạng. Giang hồ mệnh mông, đại ca biết đâu tìm đệ. Mà chẳng lẽ bào huynh lại xem bào đệ của mình như kẻ thù bất đội trời chung, phải truy sát mà chẳng có oán thù, chỉ vì vô tình có chung dòng máu.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn Đồng Tiểu nói:

- Người đi đi, và đừng bao giờ cho ta thấy mặt. Đừng bao giờ thố lộ mối quan hệ giữa ta với người cho người nào biết.

- Đây mới đúng là số phận.

Chàng thở ra, ôm quyền xá Thiệu Ân:

- Huynh bảo trọng. Hy vọng đệ sẽ không gặp lại đại ca. Số phận sẽ định đoạt mối quan hệ giữa đệ với đại ca. Bảo trọng.

Đồng Tiểu rời bước khỏi gian phòng.

Thiệu Ân đứng chấp tay sau lưng nhìn Đồng Tiểu. Nhân dạng của Đồng Tiểu từ từ khuất lặn vào bóng tối. Hai cánh môi Thiệu Ân mím lại.

Y khẽ buông một tiếng thở ra. Y nhỏ giọng nói:

- Đừng bao giờ nghĩ ta là bào huynh của người.

-- o O o --

Hồi 39

Vị Thâm Tình

Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh thả chân xuống tràng kỷ. Nàng nhìn lại tấm thân đầy đà của Thục Tùng Nhẫn. Một thân hình lỏa lồ với những nếp nhăn bởi thời gian tàn phá. Nàng cảm thấy một chút gì đó tởm lợm và nhớ nhức lan nhanh trong tâm thức và nội thể của mình. Ngọc diện hồ ly rùng mình, toàn thân nổi đầy gai ốc khi nghĩ tới những gì đã trải qua với Thục Tùng Nhẫn.

Nàng vừa mới nhóm người lên khỏi tràng kỷ thì Thục Tùng Nhẫn trở mình nghiêng qua, tay y vòng quanh lấy vòng tiểu yêu của nàng. Y chợt mở mắt nhìn Ngọc diện hồ ly:

- Nàng định đi đâu?

Triệu Vị Thanh bối rối vì không tìm được câu trả lời. Nàng gượng cười nói:

- Vị Thanh không muốn đánh thức trang chủ. Bởi thấy trang chủ ngủ quá ngon giấc.

Thục Tùng Nhẫn chỏi tay ngồi nhóm lên:

- Có nàng nên ta mới ngủ ngon giấc đó.

Thục Tùng Nhẫn vừa nói vừa xoa tay vào đôi tuyết lê của Vị Thanh:

- Ta thích một giấc ngủ ngon nữa.

Vị Thanh liếc Thục Tùng Nhẫn:

- Trang chủ hao tổn chân nguyên khí nhiều lắm rồi.

- Có gì mà hao tổn. Mặc dù đã ngoài ngũ tuần, nhưng ở bên nàng bốn trang chủ cảm thấy nội lực tràn trề và chỉ muốn phát tác ra thôi. Nàng đúng là có sức hấp dẫn tạo nên sinh khí trong bốn trang chủ. Ta chưa từng gặp một mỹ nhân nào như nàng.

Thục Tùng Nhẫn vừa nói vừa kéo Ngọc diện hồ ly nằm xuống tràng kỷ. Y trườn lên người nàng, với đôi bàn tay nhám nhức chà xát và chiếm hữu bằng trạng thái kích động tột cùng. Nàng chấp nhận sự dày vò của họ Thục mà tâm thức lại nghĩ đến Dương Thiệu Ân.

Hai cánh môi của Ngọc diện hồ ly mím lại, khí mị mắt nhắm vào với nhau thì Thục Tùng Nhẫn thực hiện hành vi chiếm đoạt mà chẳng có khúc dạo đầu giao tình.

Cơn mưa tình phủ lên thể pháp của Ngọc diện hồ ly thật nhanh chóng khác nào ánh chớp vụt lóe ngang bầu trời đêm, cuối cùng là sự rã rượi của Thục Tùng Nhẫn. Một thể pháp rệu rã, lật ngang qua bên, với hai cánh mũi phần phồng phã ra những luồng khí nóng, trong khi sự ghê tởm càng đầy ắp trong nội thể của Triệu Vị Thanh.

Nàng lại nghe tiếng thở phì phì từ miệng Thục Tùng Nhẫn phà ra. Cùng với những âm thanh như rấn lục khè ra đó là một mùi hôi nồng nặc khiến Vị Thanh cau mày.

Thở hắt ra một tiếng, Vị Thanh thả chân xuống tràng kỷ. Nàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn với nỗi hồi hộp mình sẽ phải chịu thêm một lần giao hoan với gã. Ý niệm trong đầu

Ngọc diện hồ ly quả là quá thừa, bởi nàng chỉ nhận được hơi thở khò khè đầy thỏa mãn của Thục Tùng Nhẫn, còn đâu chút chân khí để lão tiếp tục giao tình với nàng.

Ngọc diện hồ ly điếm nụ cười mỉm, nói:

- Trang chủ mệt rồi ư?

Tùng Nhẫn lè nhè nói:

- Ta không thở nổi nữa.

- Trang chủ thích nữa không?

Tùng Nhẫn lắc đầu:

- Không.

Nụ cười tự mãn lại hiện lên môi Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh:

- Vị Thanh có việc phải ra ngoài, Vị Thanh sẽ sớm quay trở lại.

Tùng Nhẫn xoa tay với vẻ miễn cưỡng:

- Nàng đi đi, giấc ngủ đã đến với ta.

- Trang chủ ngủ ngon nhé.

Nàng đứng lên khỏi tràng kỷ thì Thục Tùng Nhẫn quay mình, ngẩng mặt nhìn nàng. Hai luồng uy nhân của lão ánh nét gian trá cực kỳ. Lão vượt hàm râu quai nón rồi nói:

- Nếu nàng có gặp Dương Thiệu Ân thì nói với y, bốn trang chủ đã chuẩn bị mọi việc chu đáo, chỉ còn chờ y mà thôi.

- Vâng, Vị Thanh sẽ gặp Dương công tử.

Thục Tùng Nhẫn nguyền nàng:

- Nàng nên nhớ, Dương Thiệu Ân giờ đã là hiền tế của ta rồi đó.

Nàng gượng cười:

- Vị Thanh sẽ không quên điều này.

Nàng bước đến vận lại trang phục của mình rồi rời tòa biệt lâu của Thục Tùng Nhẫn. Bên ngoài trời đêm se lạnh, nhưng cái lạnh của màn đêm chẳng thể nào sánh với cái lạnh trong tâm thức của Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Có cái gì đó khiến nàng cảm thấy nội tâm mình chỉ là một cõi trống rỗng lạ thường. Sự trống rỗng đó chẳng khác nào một lời rầm rì trong tâm Ngọc diện hồ ly, mách bảo với nàng rằng tình yêu mà nàng đang tôn thờ, đang say đắm tuột dần khỏi tay nàng. Nó đang rời xa nàng trong khi nàng nhận ra mình chỉ là một con rối trong trò chơi tình yêu của Dương Thiệu Ân.

Nghĩ đến điều đó, trái tim Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh thoát nhói đau. Cùng với cái nhói đau đó là cái rùng mình do sương đêm nhẹ thấm vào cơ thể nàng.

Nàng cảm thấy mình cô đơn cực kỳ. Cùng với nỗi cô đơn là niềm vô vọng để rồi buột ra lời nói:

- Thiệu Ân, chàng có thật yêu thiếp không?

Thốt ra câu này thì trái tim của Triệu Vị Thanh lại nhói buốt lần nữa. Nàng nghĩ thầm: "Không, Thiệu Ân không đối xử với ta như vậy. Ta đã vì chàng mà làm tất cả, chẳng lẽ chàng lại rũ bỏ tình của ta."...

Mang ý nghĩ đó, Vị Thanh sai bước. Nàng muốn gặp Dương Thiệu Ân. Lúc này Ngọc diện hồ ly chỉ muốn có Thiệu Ân ở bên cạnh mình thôi. Nàng chỉ muốn có chàng, và được nằm trong vòng tay Thiệu Ân. Nàng muốn ôm ấp chàng để tìm đến cõi khoái lạc mà ngay cả trong lúc giao tình với Thục Tùng Nhẫn, cũng mơ tưởng đến. Ngọc diện hồ ly chỉ nhớ và say đắm mỗi một Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Thế xác nàng đã thuộc về Thiệu Ân, nhưng hơn cả cái xác trần trụi mà nàng chấp nhận là vật hiến tế cho Thục Tùng Nhẫn thì trái tim và khối óc của nàng vẫn thuộc về Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Nghĩ đến Thiệu Ân, bất giác nụ cười hiện lên hai cánh môi nàng. Nụ cười đó biểu lộ tình yêu tôn thờ của nàng. Một thứ tình yêu mù quáng và vô vọng, cho dù nàng đã từng có Thiệu Ân trong tay mình.

Ngọc diện hồ ly chợt nghe tiếng thở dài cất lên ngay sau lưng mình. Tiếng thở dài đó khiến nàng chợt dạ phải dừng bước, từ từ quay lại. Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh chờ cả người khi nhận ra người buông tiếng thở dài đó chẳng phải ai khác mà chính là Cốc chủ Dị nhân cốc Khấu Đại Nhâm.

Nàng hồi hộp nói:

- Cốc chủ.
- Nàng đi theo ta, ta phải đưa nàng đi.

Sắc diện Ngọc diện hồ ly tái nhợt. Xương sống nàng xuất hiện một luồng hàn khí khiến nàng rùng mình.

Vị Thanh cố lấy lại tinh tâm, ôn nhu nói:

- Cốc chủ định đưa Ngọc diện hồ ly đi đâu?
- Đến gặp những huynh đệ của nàng.

Cố nuốt nước bọt trong miệng mình, Vị Thanh ôn nhu nói:

- Cốc chủ, Vị Thanh gặp những huynh đệ của mình thì họ sẽ trừng phạt Vị Thanh.
- Điều đó nàng đã biết.

Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh lắc đầu:

- Vị Thanh đã phản bội Dị Nhân cốc. Vị Thanh không muốn gặp họ. Cốc chủ hãy nói đường cho Vị Thanh.

- Lão phu không có quyền định đoạt sự phản trắc của nàng. Sự phản trắc của nàng sẽ được định đoạt bởi các chư huynh đệ của Dị Nhân cốc.

Lời còn đọng trên miệng Khấu Đại Nhâm thì Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh bất ngờ phát tác chiêu công. Ngọc thủ của nàng bất ngờ vỗ thẳng tới ngực Khấu Đại Nhâm hai đạo phách không chưởng.

Vừa phát chưởng, Vị Thanh vừa nói:

- Vị Thanh không muốn quay về.

Mặc dù nàng phát tác chiêu công bất ngờ nhưng Khấu Đại Nhâm như thể đoán trước ý đồ của nàng. Bằng bộ pháp Vạn tướng di bộ, lão lách qua giữa hai đạo phách không chướng rồi phát động chỉ khí điểm vào nhuyển huyết của nàng. Thủ pháp của Khấu Đại Nhâm cực kỳ chuẩn đích và chính xác lẫn nhanh nhẹn, ngoài tầm phản ứng chống trả của Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Nên trong chớp mắt, nàng đã bị Cốc chủ Khấu Đại Nhâm khống chế.

Ngọc diện hồ ly buột miệng nói:

- Khấu cốc chủ định làm gì Vị Thanh?

- Lão phu chẳng làm gì nàng cả, mà để cho mọi người phán xét nàng.

Nói rồi Khấu Đại Nhâm cấp ngang hông Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh, thi triển Vạn tướng di bộ băng đi như một cơn gió thoảng. Lão cấp Ngọc diện hồ ly rời khỏi trấn Hàm Đan đi một mạch đến một tòa trang viên đồ nát.

Trong gian chính sảnh có trên hai mươi người gầy gò. Ai nấy cũng đều bị khuyết tật. Lão quẳng Ngọc diện hồ ly xuống sàn gạch.

Khấu Đại Nhâm nói:

- Lão phu đã đưa ả phản trắc về cho chư huynh đệ phán xét.

Triệu Vị Thanh phải đối mặt với những ánh mắt căm phẫn hướng vào nàng. Những ánh mắt đó như muốn xé xác nàng ra thành từng mảnh. Vị Thanh chỉ muốn mặt đất nứt toác ra để nàng có thể chui xuống, đừng né tránh hai mươi ánh mắt khe khắc kia.

Vị Thanh bật khóc rồi nói:

- Ngọc diện hồ ly biết tội của mình rồi. Các vị đại ca đừng hành hạ Vị Thanh. Hãy tha cho Vị Thanh. Xin tha cho Vị Thanh. Hãy cho Vị Thanh đi.

Hai mươi người đó nhìn Khấu Đại Nhâm.

Khấu Đại Nhâm trình trọng nói:

- Theo chư vị huynh đệ sẽ xử Ngọc diện hồ ly như thế nào?

Hai mươi gã dị nhân đồng loạt nói:

- Hủy diệt dung, đập nát tứ chi, để thị sống với cái thân tàn phế.

Khấu Đại Nhâm vuốt râu gật đầu:

- Được.

Ngọc diện hồ ly biến sắc, co rúm người lại:

- Cốc chủ, xin đừng hành hạ Triệu Vị Thanh.

Nàng vừa nói dứt câu thì Tà Dao Ngạc Thoại từ ngoài hồi hả bước vào.

Y quì ngay xuống bên Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh, dập đầu lạy Cốc chủ Dị nhân cốc Khấu Đại Nhâm:

- Khấu đại ca, Ngạc Thoại cầu xin đại ca và chư huynh đệ tha cho Triệu muội muội. Ngạc Thoại khấu đầu cầu xin đại ca và chư huynh đệ.

Nói rồi rồi Tà Dao Ngạc Thoại lại dập đầu đến tóe máu ra sàn.

Đôi chân mày của Cốc chủ Khấu Đại Nhâm nhìn lại. Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Ngạc lão đệ, lão đệ đã biết Ngọc diện hồ ly phản bội chúng ta như thế nào rồi. Ắ đã bán đứng chúng ta cho bọn Bạch đạo gian ác. Buộc chúng ta phải nhận kiếp nô nhân. Tại sao lại còn xin cho ả?

Ngạc Thoại ngẩng đầu lên:

- Khấu đại ca, đệ yêu Vị Thanh muội muội. Đệ sẵn sàng thay nàng chết trước mặt Khấu đại ca.

Khấu Đại Nhâm gắt giọng quát:

- Ngạc lão đệ hồ đồ như vậy là cùng, đâu còn gì để nói nữa. Trong khi Ngạc đệ trao tình, yêu thương ả thì ả lại tư tưởng đến Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Ắ vì người tình mỹ nam tử mà bán đứng tất cả huynh đệ Dị Nhân cốt cho Chung Hảo Kiệt. Nay đệ còn van xin bọn ta tha thứ cho ả ư?

Khấu Đại Nhâm nhìn lại Vị Thanh:

- Ngọc diện hồ ly, người nói đi! Vì sao người phản bội chư huynh đệ Dị Nhân cốt?

Vị Thanh cúi mặt nhìn xuống lí nhí nói:

- Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh yêu Thiệu Ân, vì Dương Thiệu Ân mà Vị Thanh phải đắc tội với Cốc chủ và chư huynh đệ trong Dị Nhân cốt.

Khấu Đại Nhâm nhìn Tà Dao Ngạc Thoại:

- Ngạc lão đệ, người nghe rồi chứ. Ắ đã vì ý lang quân của mình mà sẵn sàng bán đứng chúng ta. Người còn xin cho ả nữa không?

Vừa nói Cốc chủ Khấu Đại Nhâm vừa toan đỡ Tà Dao Ngạc Thoại đứng lên.

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Khấu đại ca, Ngạc Thoại sẽ không đứng lên, chỉ khi nào Vị Thanh được tha, đệ mới đứng lên. Không được thì đệ sẽ đem mạng mình thay cho Triệu muội.

Y rút ngọn khoai đao đặt ngang cổ mình, trang trọng nói:

- Nếu cốt chủ đại ca và chư huynh đệ tha cho Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh, Tà đao Ngạc Thoại đem mạng này đến cho đại ca và chư huynh đệ.

Mặt của Khấu Đại Nhâm sa sầm. Lão nghiêm giọng nói:

- Ngạc lão đệ, người đừng làm khó cho ta và chư huynh đệ của người nữa.

Khấu Đại Nhâm chỉ hai mươi người đang đứng rọi mắt hằm hằm nhìn Vị Thanh:

- Ngạc lão đệ nhìn xem, chúng ta đã phải chịu đựng như thế nào. Sống chẳng ra sống, chết chẳng ra chết. Vì ai chứ? Vì ai mà ta và chư huynh đệ của người chịu thế này chứ. Ngọc diện hồ ly đáng chết không? Đáng bị xử lăng trì hoặc biến thành phế nhân không?

Tà đao Ngạc Thoại bất ngờ đứng phất lên, đồng thời rút ngọn khoai đao vất sau lưng mình. Y nhìn Khấu Đại Nhâm và hai mươi người kia, nghiêm giọng nói:

- Tà đao Ngạc Thoại đã quyết định rồi. Khấu đại ca và mọi người không được đụng đến Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Mọi người ở đây muốn giết nàng, muốn hành hạ nàng phải bước qua xác chết của Tà đao Ngạc Thoại.

Y rít giọng nghiền răng, gằn từng tiếng:

- Tà đao Ngạc Thoại chết rồi, ai muốn làm gì Triệu Vị Thanh muội muội thì làm. Còn như Tà đao Ngạc Thoại còn sống thì không một ai được đụng đến nàng. Ngạc mỗ thể với trời đất, ta còn sống thì Vị Thanh phải được bình yên vô sự.

Nghe Tà đao Ngạc Thoại nói, mọi người không khỏi bối rối và khó xử.

Mặt của Khấu Đại Nhâm đanh lại. Lão nói:

- Ngạc lão đệ định làm khó lão phu và chư huynh đệ của mình ư?

Ngạc Thoại nghẹn lời nhưng vẫn cố nói:

- Khấu đại ca, tha thứ cho Ngạc Thoại. Đệ sẵn sàng chết vì Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh muội muội.

Khấu Đại Nhâm nhăn mặt chỉ Ngạc Thoại:

- Ngạc lão đệ, sao ngươi có thể hồ đồ như vậy. Ắ đâu có tình với người. Thế mà ngươi vẫn quì gối van xin, giờ thì cầm đao quyết đối chọi với ta và chư huynh đệ của ngươi. Ta hỏi ngươi còn có đầu óc không?

Ngạc Thoại bậm môi:

- Đại ca tha thứ cho đệ... Tha thứ cho Vị Thanh.

- Ngươi hồ đồ quá rồi. Nếu ả yêu ngươi thì đã không bán đứng chúng ta cho Chung Hảo Kiệt và gã Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Ngươi đừng hồ đồ van xin nữa, vô ích thôi. Ắ phải bị xử lăng trì, hoặc biến thành phế nhân vĩnh viễn.

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Ai muốn giết Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh, muốn tàn hủy nhân dạng nàng, trước tiên phải bước qua xác chết của Tà đao Ngạc Thoại.

Khấu Đại Nhâm gắt giọng nói:

- Tà đao Ngạc Thoại, ngươi muốn theo chân ả. Vì tình mà quên bằng hữu chi giao, cắt máu ăn thề ư? Ngươi muốn thách thức lão phu à. Được! Để lão phu xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà quyết bảo vệ cho ả hồ ly đệ tiện kia.

Nói rồi Khấu Đại Nhâm thi triển Vạn tướng di bộ, tiến gần đến Ngạc Thoại. Lão vờ trao công thộp vào tay đao của họ Ngạc. Thao tác của Khấu Đại Nhâm cực kỳ linh hoạt. Khi lão thi triển cầm nã thủ pháp để công kích. Ngạc Thoại những tưởng như có một màn trùng điệp trao công chộp tới.

Chiêu công của Khấu Đại Nhâm khiến Tà đao Ngạc Thoại không khỏi lúng túng, bởi vì gã không có ý phải dụng võ công để giao thủ với Khấu Đại Nhâm. Chỉ một chút lúng túng không dứt khoát của Tà đao Ngạc Thoại thì chiêu cầm nã thủ của Khấu Đại Nhâm đã thộp được vào hõ khẩu tay đao của y rồi.

Khấu Đại Nhâm lắc cổ tay trao thủ.

- Cắc...

Mặt Ngạc Thoại nhăn lại sau âm thanh đó. Ngọn khoái đao trong tay y bị Khấu Đại Nhâm tước mất. Vừa tước đao của Ngạc Thoại, Khấu Đại Nhâm liền điểm vào tình huyết của họ Ngạc. Thao tác của y nhanh không thể tả, và lại cực kỳ chính xác. Đúng ra Khấu

Đại Nhâm đắc thủ nhanh như vậy chẳng qua do Tà đao Ngọc Thoại không dám bất kính với lão cốc chủ Dị nhân cốc.

Điểm huyết được Ngọc Thoại, Khấu Đại Nhâm cầm lấy thanh khoái đao của họ Ngọc. Lão nói:

- Ngọc lão đệ, kể như ngươi phải chịu theo ý của lão huynh mà chấp nhận sự trừng phạt của lão huynh trút lên đầu Ngọc diện hồ ly.

Khấu Đại Nhâm vừa nói vừa vung đao toan bổ xuống thân pháp của Ngọc diện hồ ly thì Ngọc Thoại rống lên:

- Khấu đại ca, xin dừng.

Khấu Đại Nhâm rít giọng nhìn Ngọc Thoại:

- Ngọc lão đệ còn muốn nói gì nữa?

Chân diện Ngọc Thoại trông vừa đau khổ vừa tội nghiệp. Y lí nhí nói:

- Khấu đại ca, nếu đại ca khăng khăng đòi giết Vị Thanh, hoặc tàn phế nhân dạng nàng, Ngọc Thoại cầu xin Khấu đại ca sát tử đệ trước. Đệ không oán hận đại ca đâu. Hãy cho đệ đi trước nàng một bước.

Thở hắt ra một tiếng, Khấu Đại Nhâm nói:

- Sao lão phu lại có một gã lão đệ hồ đồ như ngươi được nhỉ? Ta không ngờ Tà đao Ngọc Thoại, một đao thủ lừng danh trong giới Hắc đạo mà lại yếu ớt như vậy.

Lão rít giọng nói:

- Ngọc lão đệ, trên đời này không còn nữ nhân nữa hay sao, khiến cho ngươi khư khư ôm lấy ả Ngọc diện hồ ly phản trắc và gian trá này.

Khấu Đại Nhâm ghim mũi đao xuống sàn gạch.

- Chát...

Lưỡi đao xuyên qua sàn gạch, chuôi đao run lẩy bẩy như cỏ lao đung đưa bởi một làn gió dữ.

Ngọc Thoại nhìn chuôi đao đưa qua đưa lại trước mắt mình. Y nói:

- Khấu đại ca, Ngọc Thoại yêu muội ấy. Nếu Khấu đại ca muốn giết Ngọc diện hồ ly tiểu muội thì hãy để cho đệ đi trước. Đệ sẽ chờ muội ấy dưới tuổi vàng, rồi cùng đưa muội ấy qua cầu Nại Hà. Đệ sẽ đi cùng với muội ấy.

Khấu Đại Nhâm thét lên:

- Ngọc lão đệ, ngươi điên rồi. Ngươi vì một ả phản trắc, vì một dâm nữ hạ lưu, đê tiện mà bán rẻ mình.

Khấu Đại Nhâm rít giọng nói tiếp:

- Khấu đại ca đâu muốn người chết một cách oan uổng như vậy. Người là một nam tử hán đại trượng phu trong giới Hắc đạo mà, tại sao người lại ủy mị, yếu đuối như vậy chứ?

Khấu Đại Nhâm lắc đầu:

- Người làm cho ta thất vọng.

- Kiếp sau đệ sẽ hầu hạ đại ca như một nô nhân trung thành.

Cốc chủ Dị nhân cốc thở hắt ra một tiếng:

- Được, đã vậy thì ta cũng sẽ chịu theo ý người. Ta tiễn người đi trước rồi đến ả hồ ly phản trắc kia.

Khấu Đại Nhâm nói rồi dựng cao hữu thủ, dồn nội lực chuẩn bị phát tác chưởng kinh lấy mạng Tà đao Ngạc Thoại. Mặc dù lão đã có sự quyết định như vậy nhưng hữu thủ dựng lên vẫn run bần bật, mặt thì lộ vẻ đau khổ cực kỳ.

Khấu Đại Nhâm nhắm nói:

- Ý trời buộc ta phải giết người.

-- o O o --

Hồi 40

Ảo Tình Mộng

C

ốc chủ Khấu Đại Nhâm gần giọng nói:

- Tại sao Ngạc lão đệ lại yếu đuối như vậy. Ta giết người mà lòng ta quặn xé.

Nói rồi Khấu Đại Nhâm từ từ hạ chưởng xuống đỉnh đầu Ngạc Thoại.

Những tưởng đầu chưởng công của Cốc chủ Dị nhân cốc sẽ đánh vỡ nát thủ cấp của Tà đao Ngạc Thoại thì tiếng của Đồng Tiểu cất lên:

- Đại thúc dừng tay.

Đồng Tiểu cùng Băng Phương Vũ, Vạn Kiến Sư Giang Hào và Lục chỉ thần thủ Quách Ngụ bước vào.

Khấu Đại Nhâm rút ngay chưởng ảnh về.

Đồng Tiểu bước đến trước mặt Cốc chủ Khấu Đại Nhâm. Chàng ôm quyền xá Khấu Đại Nhâm, điểm một nụ cười mỉm rồi nói:

- Ngạc thúc thúc đã đắc tội gì khiến Khấu đại thúc định đập vỡ sọ của người vậy?

Khấu Đại Nhâm buông tiếng thở dài, rồi thuật lại tất cả mọi chuyện cho Đồng Tiểu nghe.

Nghe rồi Đồng Tiểu chắc lưỡi. Chàng vừa chắc lưỡi vừa nói:

- Có mỗi cái chuyện tình yêu như con nít đó mà đại thúc suýt nữa đập vỡ sọ Ngạc thúc thúc. Còn Ngạc thúc thúc thì lại khăng khăng đi tìm cái chết để biểu lộ tình yêu của mình.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Ôi... Đúng là tình yêu của những người chỉ biết yêu mà không biết nghĩ gì cả.

Chàng nhìn lại Khấu Đại Nhâm:

- Đại thúc, hãy để Đồng Tiểu xử cho. Chẳng có gì khiến đại thúc phải đánh chết Ngạc thúc thúc cả. Tiểu điệt chỉ cần phải tay một cái là xử xong ngay.

Khấu Đại Nhâm vuốt râu. Đôi mắt lồi của lão nhìn Đồng Tiểu, từ tốn nói:

- Đồng hiền điệt, người đã biết chuyện xảy ra tại Quỷ Cốc Hắc Mộc Nhai như thế nào rồi. Bao nhiêu người của Dị nhân cốc đều bị ả dâm nữ này đưa vào cảnh nô nhân nhục nhả ê chề. Mọi người chỉ muốn giết ả mà thôi.

Đồng Tiểu cười giả lả rồi nói:

- Tiểu điệt hỏi đại thúc. Mọi người ở Dị nhân cốc bị đưa vào cảnh nô nhân, nhưng có người nào chết không?

Khấu Đại Nhâm nói:

- Nếu không có hiền điệt đứng ra chịu tội và làm tất cả để giải thoát thì đến hôm nay đại thúc và những vị huynh đệ của đại thúc khó mà thoát được kiếp nô nhân tồi tàn, sống không bằng chết. Người chẳng ra người, ma chẳng ra ma.

Đồng Tiểu tròn mắt nhìn Khấu Đại Nhâm. Chàng chắc lưỡi nói:

- Tiểu điệt phải bái đại thúc một xá.

Chàng vừa nói vừa ôm quyền xá.

Khấu Đại Nhâm nheo mày ngơ ngác nói:

- Ta làm gì mà hiền điệt lại bái ta.

- Tiểu điệt bái đại thúc vì sự quang minh lỗi lạc của đại thúc. Đại thúc đã sớm nhận ra công lớn của tiểu điệt đối với mọi người. Nếu đại thúc không quang minh lỗi lạc thì đâu nhận ra công sức to lớn đó của tiểu điệt, đúng không?

Chàng quệt mũi, ve cằm rồi nói tiếp:

- Phàm nam tử hán đại trượng phu, nhất là những người có chức vị cao trọng như đại thúc đây, và các vị thúc thúc nữa, hẳn rất muốn trả ân khi mình trót nhận ân huệ của người khác.

Khấu Đại Nhâm gật đầu, vuốt râu:

- Hiền điệt nói rất đúng, đại thúc chẳng muốn thọ ân ai bao giờ.

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Thế đại thúc và hai mươi vị thúc thúc đây có muốn trả ân cho tiểu điệt không?

Khấu Đại Nhâm lẫn hai mươi người kia cùng gật đầu. Đại Nhâm nói:

- Hiền điệt muốn ta đền ơn người bằng cách nào?

Đồng Tiểu cười hề hề:

- Nếu đại thúc và hai mươi vị thúc thúc có lòng muốn đền ân thì hãy để tiểu điệt làm người phán quyết tình yêu của Ngọc thúc thúc và Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh cô cô.

Khấu Đại Nhâm vuốt râu gật đầu:

- Ta đồng ý, hiền điệt có quyền phán xét những kẻ Hắc đạo đê tiện và phản trắc như Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Nói rồi lão lui bước về phía hai mươi cao nhân Dị Nhân cốc.

Đồng Tiểu chấp tay sau lưng, bước đến trước mặt Ngọc Thoại. Chàng điểm chỉ giải huyệt cho Tà đao Ngọc Thoại.

Vừa được giải huyệt, Ngọc Thoại liền bước lách qua che chắn trước mặt Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh nhìn Đồng Tiểu nói:

- Đồng Tiểu, người định làm gì Ngọc diện hồ ly cô cô của người.

Đồng Tiểu phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Ngọc thúc thúc làm tiểu điệt xúc động quá. Chắc chắn Ngọc thúc thúc nghĩ tiểu điệt sẽ bức tử Ngọc diện hồ ly cô cô...

Chàng lắc đầu:

- Nếu tiểu điệt có ý đó thì đã không xen vào chuyện này đâu. Tiểu điệt có cách phán xử khác.

Chàng mỉm cười nói:

- Ngạc thúc thúc không phải lo lắng như vậy.

Tà đao Ngạc Thoại thở ra:

- Thúc thúc mong hiền điệt tha cho Vị Thanh.

- Nếu tiểu điệt tha ngay cho cô cô thì chẳng còn ra một buổi phán quyết nữa. Ngạc thúc thúc hãy đứng qua một bên, để tiểu điệt xử trước rồi mới phán quyết sau. Thúc thúc đồng ý với tiểu điệt chứ?

Ngạc Thoại lưỡng lự rồi gật đầu:

- Vậy thì thúc thúc tin vào hiền điệt.

Y nói rồi bước qua bên nhưng mắt cứ dòm chừng Ngọc diện hồ ly cứ như sợ Đồng Tiểu bất ngờ ra tay tước lấy mạng sống của người tình.

Đồng Tiểu chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Chàng ôn nhu nói:

- Cô cô đồng ý cho tiểu điệt phán xét cô cô không?

Vị Thanh nhìn Đồng Tiểu rồi khẽ gật đầu. Nàng nói:

- Ta đã biết tội của mình.

Đôi chân mày Đồng Tiểu nhướng lên:

- Đứa bé lên ba, hoặc có chút suy nghĩ cũng thấy tội lỗi của cô cô tạo ra. Nhưng bất cứ tội lỗi nào cũng có nguyên nhân của nó hết. Tiểu điệt sẽ lấy sự công bằng phán xét cho cô cô. Chỉ cần cô cô thành thật trả lời những câu hỏi của tiểu điệt.

Ngọc diện hồ ly gật đầu.

Đồng Tiểu đưa tay giải huyệt cho Ngọc diện hồ ly rồi đỡ nàng đứng lên;

- Dù cô cô có tội nhưng vẫn có thân phận là cô cô của tiểu điệt. Tiểu điệt đâu dám bắt cô cô quì để phán xét chứ.

Nghe chàng thốt câu này, Ngọc diện hồ ly sượng sùng cúi đầu xuống.

Đồng Tiểu nhìn lại Khấu Đại Nhâm:

- Đại thúc cho tiểu điệt bắt đầu phán xét chứ?

Khấu Đại Nhâm gật đầu:

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Cuộc phán xét hôm nay phải bắt đầu từ Ngạc thúc thúc trước.

Chàng vừa nói vừa nhìn Ngạc Thoại. Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi của Đồng Tiểu. Chàng vừa cười vừa nói:

- Ngạc thúc thúc phải thành thật trả lời những câu hỏi của tiểu điệt đó.

- Ta rất sẵn lòng.

Chàng đưa tay ve cằm, quệt mũi rồi hỏi:

- Ngạc thúc thúc có yêu Ngọc diện hồ ly cô cô không?

Câu hỏi này của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Tà đao Ngạc Thoại mà mặt y bỗng chốc đỏ rần. Thấy y thẹn thùng đỏ mặt, Đồng Tiểu nhướng mày trang trọng nói:

- Thúc thúc phải nói thật cho Đồng Tiểu biết.

Tà đao Ngạc Thoại gật đầu:

- Đúng, ta rất yêu Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh muội muội.

Đồng Tiểu hất mặt:

- Thúc thúc nói yêu mà có chắc mình yêu thật không?

- Trên có trời dưới có đất minh giám cho lời nói của Tà đao Ngạc Thoại.

- Nói như thế thì tiểu điệt đã tin lời của thúc thúc rồi. Chắc hẳn khi thúc thúc yêu Vị Thanh cô cô thì nhớ cô cô lắm chứ?

Ngạc Thoại gật đầu:

- Ta lúc nào cũng nhớ nàng.

Đồng Tiểu chắc lưỡi nói:

- Ôi tình yêu. Vậy thúc thúc trả lời cho tiểu điệt biết một câu nữa. Cô cô có biết thúc thúc yêu cô cô không?

Ngạc Thoại bối rối:

- Ta chưa từng tỏ lộ tình yêu với nàng.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Chưa từng tỏ lộ tình yêu? Thúc thúc nói yêu cô cô mà chưa từng tỏ lộ tình yêu với cô cô. Tình yêu của thúc thúc là tình yêu cái con khỉ gì vậy. Thúc thúc không nói thì làm sao cô cô biết thúc thúc yêu cô cô. Thúc thúc có bày tỏ hành động cho cô cô biết không?

Ngạc Thoại nheo mày:

- Bày tỏ là như thế nào?

- Bày tỏ bằng hành động cũng không biết ư? Như thúc thúc hái hoa cài lên tóc cho cô cô, rồi lén hôn vào tóc cô cô, hoặc giả vờ khi ngủ gọi tên cô cô vậy đó.

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Ta không làm được như vậy.

- Sao lại không làm được?

- Ta không làm được những điều như hiền điệt vừa nói nhưng ta biết ta yêu Ngọc diện hồ ly bằng cả tấm lòng.

Đồng Tiểu vừa chắc lưỡi vừa lắc đầu:

- Yêu thì thúc thúc phải nói, không nói thì phải làm cái gì đó cho cô cô biết. Thúc thúc không nói, không làm gì hết hóa ra mình tự cho mình cái quyền được yêu mà người khác buộc phải đáp lại chứ không cần biểu lộ. Như thế là cao ngạo.

Đồng Tiểu quay đầu ngắm Ngạc Thoại:

- Thúc thúc có cao ngạo với cô cô không?

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Không không, ta không bao giờ nghĩ mình có ý coi khinh Vị Thanh. Ngược lại ta nghĩ mình không xứng đáng với nàng thôi.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Đã biết mình không xứng đáng mà còn yêu để rồi cà lắc cà lư khổ vì tình. Coi chừng thúc thúc chết để dọn đường cho cô cô, cô cô không thềm đi con đường của thúc thúc dọn nữa đó.

Ngạc Thoại đỏ mặt sượng sùng. Y lí nhí nói:

- Ta chấp nhận.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Thôi được, xem như tiểu điệt đã hỏi xong thúc thúc.

Chàng nhìn lại Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Vẫn trong tư thế chấp tay sau lưng với vẻ khoan thai đỉnh đạc, nụ cười mỉm hiện trên miệng chàng. Nụ cười đó đập vào mắt Triệu Vị Thanh khiến nàng sượng sùng.

Đồng Tiểu ôn nhu nói:

- Cô cô đồng ý trả lời những câu hỏi của tiểu điệt chứ?

Vị Thanh khẽ gật đầu nhưng đôi lưỡng quyền ửng hồng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ta sẵn lòng.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tốt.

Chàng ve cằm rồi xoa trán nhìn Triệu Vị Thanh, từ tốn nói:

- Cô cô giờ hẳn đã nhận thấy tình yêu của Ngạc thúc thúc đối với cô cô như thế nào rồi.

Nhìn lên Đồng Tiểu, Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh nói:

- Ta biết Ngạc huynh yêu ta như thế nào.

Đồng Tiểu ve cằm nhìn Triệu Vị Thanh nói:

- Tiểu điệt nghĩ tình yêu của Ngạc thúc thúc sâu nặng vô cùng, nếu không muốn nói là mù quáng. Vậy cô cô có thể đáp lại chữ tình của thúc thúc được không?

Triệu Vị Thanh cúi mặt nhìn xuống rồi lắc đầu:

- Đồng Tiểu, ta thú thật, người ta yêu trên đời này chỉ có một người mà thôi. Người đó chính là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

- Tiểu điệt biết cô cô yêu Dương Thiệu Ân, nhưng Dương Thiệu Ân có yêu cô cô không? Tiểu điệt không so sánh tình yêu của Thiệu Ân với Ngạc thúc thúc, chỉ muốn biết y có thật tâm yêu cô cô không?

Chàng lắc đầu nói tiếp:

- Theo tiểu điệt biết, Thiệu Ân không yêu cô cô đâu. Bất kể cô cô có yêu y thế nào thì y cũng chẳng bao giờ để tâm đến cô cô. Y chỉ yêu bản thân mình mà thôi. Cô cô nên suy nghĩ lại.

Vị Thanh ngẩng mặt nhìn chàng:

- Ta chỉ biết có mình Thiệu Ân.

Buông tiếng thở dài, Đồng Tiểu lắc đầu nói:

- Ngạc thúc thúc thì yêu cô cô với tất cả chân tình, ngược lại cô cô chỉ nghĩ đến Thiệu Ân. Chuyện này thật là khó xử.

Chàng ve cằm, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vì tình yêu mà chết thì cũng đáng lắm, nhưng chẳng ai yêu để mà tiếp nhận cái chết cả. Tiểu diệt có một ý thế này.

Chàng quay lại Khấu Đại Nhâm và hai mươi vị trưởng tôn của Dị nhân cốc:

- Khấu đại thúc, các vị trưởng bối, Ngọc diện cô cô vì tình yêu mà phản bộ Dị nhân cốc. Ai cũng có lúc yếu mềm bởi chữ tình cả. Chính vì thế cổ nhân có câu anh hùng khó qua ải tình, huống hồ cô cô lại là phận nữ nhân. Nữ nhân thì có tính yếu đuối, thương tình của nữ nhân. Nên đại thúc và các vị trưởng bối phán tội chết cho cô cô, e rằng cô cô có chết cũng không phục. Mà một khi không phục thì khó mà qua cầu Nại Hà đầu thai. Huống chi vô tình còn liên lụy đến Ngạc thúc thúc, tiểu diệt có ý này, lưỡng toàn cả đôi bên.

Khấu Đại Nhâm vuốt râu, trố đôi mắt lồi nhìn Đồng Tiểu.

Chàng nhìn lại Ngạc Thoại và Ngọc diện hồ ly;

- Tiểu diệt sẽ để Ngạc thúc thúc dẫn Ngọc diện cô cô rời khỏi đây. Hai người có thể đến gặp Dương Thiệu Ân. Nếu như Thiệu Ân khẳng định không có chút tình với cô cô...

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Đồng Tiểu trang trọng nói:

- Đến lúc đó cô cô hẳn đã phân biệt được đâu là chân tình, đâu là chút tình hào nhoáng mơ mộng của tình yêu. Tiểu diệt hy vọng cô cô sẽ thay đổi tâm thức tình yêu của mình mà quay về với Ngạc thúc thúc. Cô cô đồng ý với tiểu diệt chứ?

Ngọc diện hồ ly nhìn qua Ngạc Thoại. Y vô tình cũng nhìn nàng. Vẻ mặt Ngạc Thoại với những nét say tình cầu khẩn nàng trông thật tội nghiệp. Y đúng là một người khát tình tội nghiệp.

Ngọc diện hồ ly nhìn lại Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, cô cô đồng ý với người.

Đồng Tiểu mỉm cười. Chàng nói:

- Thế thì tốt quá. Xem như tiểu diệt đã phân xử xong. Cô cô và Ngạc thúc thúc có thể đi được rồi.

Ngạc Thoại đến trước mặt Đồng Tiểu:

- Thúc thúc nợ hiền diệt.

Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Thúc thúc bảo trọng.

Đồng Tiểu tiễn hai người ra đến cửa đại sảnh đường. Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh nhìn Đồng Tiểu nói:

- Cô cô sẽ không quên hiền diệt.

- Tiểu diệt chỉ mong cô cô giữ lời hứa của cô cô dù bất cứ điều gì có thể xảy ra với cô cô.

Vị Thanh gật đầu:

- Ta hứa.

Chờ cho hai người đi hẳn rồi, Đồng Tiểu mới buông tiếng thở dài. Chàng lắc đầu nhẩm nói:

- Ta chỉ có thể giúp hai người như thế này thôi. Ta chẳng làm gì hơn được nữa.

*

* * *

- Thiệu Ân, chàng có còn yêu thiếp không?

Thiệu Ân nhìn Ngọc diện hồ ly, nụ cười xởi lởi câu tìn hiện trên hai cánh môi mỏng của y. Y ôn nhu nói:

- Nàng nói đi. Ta có yêu nàng không?

- Vị Thanh biết chàng có tình với Vị Thanh.

Khoanh tay trước ngực, nụ cười trên hai cánh môi Thiệu Ân vụt tắt như vừa bị một lời nói xúc xiểm đập vào thính nhĩ mình. Vị Thanh nói:

- Chàng có tình với thiếp.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Nàng sai rồi. Hãy nhìn lại bản thân mình rồi nói với ta câu nói đó. Cho dù nàng có bước chân vào giới Bạch đạo thì trong mắt ta nàng cũng xuất thân từ giới Hắc đạo. Đã là giới Hắc đạo bước ra thì ai cũng đều như nhuốc. Ngọc diện tử sát không có tình với người Hắc đạo.

Y cười khẩy rồi nói tiếp:

- Trong mắt ta, Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh chỉ là một quả sấu trên cành thôi. Nếu như ta có tình thì đã chẳng cống nạp nàng cho Thục trang chủ. Nàng hiểu ý ta rồi chứ?

Sắc diện Ngọc diện hồ ly tái nhợt tái nhợt. Nàng quỳ xuống ngay trước mũi giày của Thiệu Ân:

- Thiệu Ân, Vị Thanh đã làm tất cả vì chàng. Làm tất cả để hy vọng có đặng một chút tình của chàng. Thiếp nghĩ, mình hy sinh thì sẽ được chàng đoái hoài đến.

Thiệu Ân khoát tay:

- Ta thừa nhận nàng có hy sinh cho ta, nhưng đó không phải là tình yêu mà ta chờ đợi.

Thiệu Ân chỉ vào ngực mình:

- Ta yêu ta nhiều hơn. Ta chỉ có thể yêu ta mà thôi.

Y lắc đầu:

- Hãy quay về với thân phận nô nhân, đem thân xác hầu hạ cho Thục trang chủ đi. Đừng tìm đến ta nữa.

Vị Thanh ngẩng lên:

- Từ trước đến giờ chàng chỉ xem Ngọc diện hồ ly như nô nhân để sai bảo sao?

Thiệu Ân nhướng mày, mỉm cười rồi gật đầu:

- Đúng, trong mắt ta nàng chỉ là một nô nhân. Một nô nhân đúng nghĩa không hơn không kém. Tuy nhiên nàng là một nô nhân mỹ nữ, có mọi thủ thuật để buộc nam nhân đến với nàng trong cảnh giới khoái lạc nên ta mới đưa nàng cho Thục trang chủ. Xét ra một nô nhân như nàng cũng gặp nhiều may mắn lắm đó.

Vị Thanh mím chặt hai cánh môi, khóe mắt rịn ra hai dòng lệ đau đớn bởi những lời nói vô tình này của Dương Thiệu Ân.

Vị Thanh nghẹn ngào nói:

- Chàng đối xử với Vị Thanh như vậy sao?

Thiệu Ân nhún vai:

- Đã là Hắc đạo nô nhân thì đừng hy vọng vào sự đổi đời của mình. Nàng mãi mãi vẫn là nô nhân Hắc đạo. Đừng mơ tưởng có được chút tình yêu của Thiệu Ân. Nghe nực cười lắm.

Lời nói này của Thiệu Ân tạo ra một khối than hồng trong cổ họng Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Nàng uất hận nghẹn ngào nói:

- Vị Thanh đâu đòi hỏi trở thành nương tử của chàng. Vị Thanh chỉ cần chút tình yêu của chàng thôi.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta đã nói rồi, nàng không thể hưởng được những đặc ân đó. Nàng chỉ đáng là một nô nhân có sắc đẹp mang đến khoái cảm nhục tình cho những chủ nhân Bạch đạo mà thôi.

Ngọc diện hồ ly từ từ đứng lên. Đôi mắt to và đen láy của nàng khô quanh, rọi hai luồng sát nhãn vào Thiệu Ân. Nuốt nước bọt như nuốt khối than hồng vào trong, Triệu Vị Thanh cay đắng nói:

- Người đúng là kẻ không có tâm.

- Ta không có tâm với bọn Hắc đạo các người thì đúng hơn.

Sắc diện Vị Thanh tái nhợt. Nàng gào lên:

- Thiệu Ân, ta giết người.

Nàng vừa gào lên câu nói đó vừa dựng chưởng vỗ tới. Dương Thiệu Ân thấy nàng dụng chưởng, tức giận quát:

- Tiện nhân hồ đồ.

Y vừa nói vừa dụng quỷ ảnh di bộ bước lách qua bên né tránh chưởng ảnh của nàng, và thẳng tay nện xuống lưng Ngọc diện hồ ly một chưởng với sáu thành công lực.

- Bình...

Ngọc diện hồ ly ngã sấp xuống sàn gạch, miệng trào ra một vòi máu đỏ thắm.

Thiệu Ân lạnh lùng nói:

- Một lần nữa, bổn thiếu gia sẽ lấy mạng người.

Lời còn đọng trên miệng gã thì Tà đao Ngạc Thoại lướt vào. Thấy Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh nằm sóng soài dưới đất, Ngạc Thoại rống lên:

- Người dám đánh Vị Thanh muội muội của ta?

Thiệu Ân chấp tay sau lưng, nhìn lại Ngạc Thoại, thản nhiên nói:

- Có gì mà ta không dám chứ. Ấ cũng chỉ là Hắc đạo nô nhân như bao nhiêu ả Hắc đạo nô nhân khác thôi.

Tà đao Ngạc Thoại múa tít ngọn khoái đao.

- Ngạc mỗ không thể tha cho người được.

Ngạc Thoại vừa nói vừa vung đao chém xả đến Thiệu Ân.

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân nói:

- Người lại đi tìm cái chết. Lần này thì ta rất sẵn lòng đưa người chầu Diêm chúa.

Thiệu Ân vừa nói vừa bất ngờ vươn hữu thủ thi triển một thế cầm nã thủ chộp thẳng vào ngọn khoái đao của Ngạc Thoại.

- Chát.

Lưỡi khoái đao của Ngạc Thoại nằm gọn trong hữu thủ của Thiệu Ân. Hữu thủ của y chẳng khác nào bằng sắt thép chẳng có chút hề hấn gì đối với lưỡi đao sắc bén của Ngạc Thoại, mà còn bấu vào nó như vuốt chim ưng bấu lấy con mồi.

Tà đao Ngạc Thoại dồn công lực xuống tay đao để rút binh khí lại.

Thiệu Ân cười khẩy:

- Bản lĩnh võ công của người như vậy mà cũng đòi lấy mạng Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Lời vừa dứt thì Thiệu Ân phật tả thủ ngang qua trước người Tà đao Ngạc Thoại. Một ánh chớp bạc xuất hiện làm lóa mắt Tà đao Ngạc Thoại. Cùng với sự xuất hiện của ánh chớp bạc đó, Ngạc Thoại cảm nhận được ngay nơi yết hầu mình có hàn khí xâm nhập vào bên trong và y muốn nói lại chẳng có khí lực để thốt ra lời.

Tà đao Ngạc Thoại lùi lại một bộ. Máu từ yết hầu của y trào ra tuôn xuống ướt đầm cả ngực áo mình, thế mà y vẫn không biết binh khí của Thiệu Ân là cái gì.

Ngạc Thoại nhìn Thiệu Ân chăm chăm.

Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh chỏi tay đứng lên. Nàng nhìn Ngạc Thoại đang dần bỏ sinh lực sau cùng. Hai chân Ngạc Thoại quy xuống, thì y kịp dờ mắt nhìn sang nàng. Ánh mắt của y thật buồn, một nét buồn mà không một họa nhân hay thi nhân nào có thể tả hết được. Ánh mắt của Tà đao Ngạc Thoại khiến cho trái tim Ngọc diện hồ ly quặn nhói, với niềm xót xa khôn tả.

Nàng bước vội đến ôm lấy Ngạc Thoại.

Lúc này thì Tà đao Ngạc Thoại đâu còn đủ khí lực để thốt thành lời. Y đang lần trút hồn ra khỏi xác nhưng rồi cuối cùng cũng nở được nụ cười mãn nguyện trước khi rùng mình lịm chết trong tay Ngọc diện hồ ly.

Cái chết của Tà đao Ngạc Thoại khiến Ngọc diện hồ ly thờ thẩn cả người. Giờ thì nàng đã nhận ra đâu là tình yêu, đâu là chút hào quang mỹ nam tử, nên chỉ còn biết lắc đầu.

Nàng ôm lấy xác Tà đao Ngạc Thoại, mắt thì nhìn Thiệu Ân nghĩ thầm:

"Tại sao ta lại có thể yêu được con người này. Tại sao ta lại vì hấn. Tại sao..."

Với ý niệm đó, sắc diện nàng càng lúc càng đỏ bừng vì hổ thẹn với bản thân mình.

Thiệu Ân nhếch môi. Nụ cười không hiện ra trên hai cánh môi mỏng của gã mà chỉ là một cái nhếch môi. Nhưng cái nhếch môi đó lại khắc họa ra toàn bộ nhân cách lạnh lùng và tàn nhẫn của y.

Thiệu Ân nhạt nhẽo nói:

- Hãy đưa xác gã nô tình điên loạn đó rời ngay khỏi biệt cung của ta.

Vị Thanh ghen lời bởi câu nói này của Thiệu Ân.

Nàng rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói:

- Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, đến lúc này thì Vị Thanh mới thẩm chứng được đầu là tình yêu, và đầu chỉ là ảo vọng tình. Nếu như Vị Thanh chết, ta xin người hãy chôn ta chung với Tà đao Ngạc Thoại. Khi sống ta không có tình với huynh ấy chỉ vì sự xuất hiện của người, đến chết ta sẽ đáp tình cho huynh ấy nơi suối vàng.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Đừng đòi hỏi ở Ngọc diện tử sát điều gì cả.

Y gằn giọng lặp lại câu nói của mình:

- Đừng đòi hỏi ở Dương Thiệu Ân một điều gì cả. Hãy đưa xác hẩn đi. Ta không thích máu của bọn Hắc đạo nô nhân làm hoen ố biệt cung của ta.

Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh buông tiếng thở dài. Nụ cười héo hắt hiện lên hai cánh môi nàng. Vị Thanh cay đắng nói:

- Cái mà người không muốn thì ta muốn.

Nàng nói rồi liền cắn vào lưỡi mình để tự kết liễu. Máu rỉ ra hai bên mép Vị Thanh, nhưng nàng vẫn ôm chặt lấy xác của Tà đao Ngạc Thoại, mắt nhìn Thiệu Ân, đầu nàng từ từ ngã vào vai Ngạc Thoại. Hai người cùng ngã xuống sàn gạch.

Thiệu Ân nhìn xác Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh và Tà đao Ngạc Thoại lắc đầu nói:

- Những kẻ điên tình phải chết.

Thở hắt ra một tiếng, Thiệu Ân quát gọi hai gã gia nô.

Chỉ xác của Vị Thanh và Ngạc Thoại, y nói:

- Quăng xác bọn chúng xuống sông cho cá ăn đi.

Hai gã gia nô toan đưa xác Ngạc Thoại và Vị Thanh đi thì Lưu Tuyết Liên đột ngột xuất hiện, từ ngoài cửa bước vào. Sự xuất hiện của nàng khiến Thiệu Ân không khỏi bối rối.

Tuyết Liên nhìn xác Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh và Tà đao Ngạc Thoại rồi tiến đến trước mặt Thiệu Ân. Nàng ôm quyền nhỏ nhẹ:

- Dương công tử có thể cho Tuyết Liên đem xác hai người này đi.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại. Y nhìn nàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lưu tiểu thư đến biệt cung của tại hạ chỉ vì hai cái xác Hắc đạo nô nhân thôi ư?

Nàng gật đầu:

- Chỉ vì hai người này thôi.

- Sao tiểu thư biết Tà đao Ngạc Thoại và Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh chết ở biệt cung của tại hạ?

- Đồng công tử nhờ Tuyết Liên đến đưa xác họ đi.

- Đồng Tiểu?

Nàng gật đầu:

- Đồng huynh nói họ sống không trọn tình, chắc chắn khi gặp Dương công tử họ sẽ có đặng chữ tình. Nhưng chữ tình này chỉ trọn vẹn trong một năm mờ.

Thiệu Ân sa sầm mặt, miễn cưỡng nói:

- Đồng Tiểu cái gì cũng biết ư?

- Huynh ấy đã đoán đúng. Dương công tử cho Tuyết Liên đưa xác đôi uyên ương này đi chứ? Nghĩa tử là nghĩa tận, họ đáng được một năm mờ nằm bên nhau.

Nàng nói rồi bước lại nói với hai gã gia nhân:

- Hai người đưa xác họ theo ta.

Hai gã gia nhân nhìn Thiệu Ân. Y miễn cưỡng nói:

- Làm theo ý của Lưu tiểu thư đi.

Tuyết Liên ôm quyền xá Thiệu Ân:

- Đa tạ công tử.

Khi Tuyết Liên và hai gã gia nhân đưa xác Ngọc diện hồ ly và Tà đao Ngạc Thoại đi rồi, Thiệu Ân vẫn đứng thừ ra như pho tượng. Mãi một lúc sau y mới bước đến lấy tịnh rượu để trên bàn, tu luôn một hơi dài.

Thiệu Ân bâng quơ nói:

- Hắn đã đoán ra kết cục này.

-- o O o --

Hết Quyển 8